A REFORMÁCIÓ Hírnöke
66. évfolyam 4. szám

„ELMENVÉN E SZÉLES VILÁGRA”

Imaheti felolvasás 2025. December 5-14.

A REFORMÁCIÓ Hírnöke

66. évfolyam 4. szám

Tartalomjegyzék

VEZÉRCIKK.....3

RÁNK VÁRNAK

1. MAGASZTOS ELHÍVATÁSUNK.....4

Haladjunk előre a Mindenhatóval, Aki mellettünk halad és mutatja az utat.

2. A CSALÁDI TŰZHELY MELLETT.....8

Az otthoni meleg közösségből sugárzó szeretet az örökkévalóságig megmarad.

3. „ADJATOK NÉKIK TI ENNI”.....12

Még ha a dolgok lehetetlennek tűnnek is, a Mindenható teremtő ereje a rendelkezésünkre áll.

4. MENJETEK EL AZ ORSZÁGUTAKRA ÉS AZ ÖSVÉNYEKRE.....16

Nagy kiváltság minden rendű és rangú embernek szolgálni!

5. „A TE HITED MEGTARTOTT TÉGED”.....21

Bármilyen betegségben szenvedsz is, fordulj hit által a nagy Orvoshoz!

6. SZOLGÁLATRA SZÜLETVE ÉS NEVELVE.....25

Milyen hálásnak kell lennünk, hogy már korai éveinkben megtanulhatjuk és kifejleszthetjük a szolgálat szokását!

7. A KERESZTÉNY ÉLETRE VALÓ NEVELÉS.....28

A szülőknek és tanítóknak szent kötelességük részt venni az örökkévaló célú igazi nevelésben.

Vers: Az Úrnak vitéze.....32

FELKÉSZÜLÉS AZ INDULÁSRA

Ismét eltelt egy év… Nagyon hálásak lehetünk, hogy még mindig az élők sorában vagyunk! Isten kegyesen adott még egy kis időt; örvendezzünk tehát és legyünk boldogok emiatt! Az év végi imahét mindig gyümölcsöző lehetőséget biztosít arra, hogy megvizsgáljuk szívünket és közelebb kerüljünk hittestvéreinkhez, akik hozzánk hasonlóan a Jézus közeli eljövetelébe vetett drága hittel rendelkeznek.

Ebben az évben egy erőteljes, ösztönző üzenetre fogunk összpontosítani – a jelenvaló igazság terjesztésére az egész világon. Minél hamarabb megvalósul ez a küldetés, annál jobb lesz mindenkinek!

„Fővezérünk, aki soha nem hibázik, így szól hozzánk: ’Előre! Lépjetek be új területekre. Emeljétek fel a zászlót, állítsatok emlékműveket minden helyen! Hadd tudják meg, hogy Istennek van egy népe a földön, akik nem felejtették el, hogy Neki van egy törvénye, amely minden emberi lényre kötelező érvényű!’ ” – *The Australasian Union Conference Record, January 1, 1900.*

Amennyiben imádságos szívvel olvassuk a *„Elmenvén e széles világra”* című olvasmányokat, azzal a céllal, hogy aktívan részt vállaljunk ebben a létfontosságú küldetésben, akkor nagy áldásban és örömben lesz részünk.

Osszuk meg ezen felolvasások hatalmas áldását azokkal is, akik egyedüllétben vagy otthonukhoz kötötten élnek, és ne felejtkezzünk el a következő dátumokról:

Ima- és böjtnap: december 13. szombat
Adakozás a misszióra: december 14. vasárnap

Azért fohászkodunk, hogy ez az imahét arra indítson mindannyiunkat, hogy hűségesen haladjunk előre a világosság eszközeiként, áttörve a világ sötétségét. Ámen.

A Hetednap Adventista Reformmozgalom Hivatalos Gyülekezeti Kiadványa

„A világnak emberekre van leginkább szüksége, - olyan emberekre, akik meg nem vehetők, sem el nem adhatók”
— *Nevelés, A Biblia hőseinek élete (51.old.)*

Editor B. Montrose
Layout and Design D. Conceição

Web: http://www.sdarm.org
e-mail: info@sdarm.org

A kiadvány eredeti címe:
THE REFORMATION HERALD®
(ISSN 0482-0843)
A kiadvány írásai a Biblia tanításain keresztül gyarapítja azok lelki életét, akik szeretnék jobban megismerni Istent.

Angol nyelven kiadja: Seventh Day Adventist Reform Movement General Conference, P. O. Box 7240, Roanoke, VA 24019-0240, U.S.A.
Nyomtatta és terjeszti:

Hetednap Adventista Reformmozgalom
Magyarországi Területe.
6760 Kistelek, Damjanich u. 20
web: www.hnarm.hu,
e-mail: hnarm.hu@gmail.com
info@hnarm.hu

Nyomtatás készült: Editura Păzitorul
Adevărului Str. Morii, Nr. 27. 505200, Făgăras - Jud. Brasov
Tel. 0268 213714, Fax 0268 214111, web:www.azsmr.ro
e-mail: info@azsmr.ro
ISSN 1222-8532

Copyright © 2025

Illustrations: Adobe Stock on the front cover; Freepik on pp. 3, 6, 8, 11, 12, 17, 19, 20, 23, 28, 31; Midjourney on pp. 4, 16, 21, 25, 32.

RÁNK VÁRNAK...

A legtöbben ismerjük Filep történetét, amikor egy befolyásos etiópiai férfit kellett megszólítania.

„Az Úrnak angyala pedig szóla Filepnek, mondván: Kelj fel és menj el dél felé, arra az útra, mely Jeruzsálemből Gázába megy alá. Járatlan ez. És felkelvén, elméne. És ímé egy szerecsen férfiú, Kandakénak, a szerecsenek királyasszonyának hatalmas komornyikja, ki az ő egész kincstárának felügyelője vala, ki feljött imádkozni Jeruzsálembe; És visszatérőben volt és az ő szekerén ül vala, és olvasá Ésaiás prófétát. Monda pedig a Lélek Filepnek: Járulj oda és csatlakozzál ehhez a szekérhez! Filep azért oda futamodván, hallá, amint az Ésaiás prófétát olvassa vala. És monda: Vajon érted-é, amit olvasol? Ő pedig monda: Mimódon érthetném, ha csak valaki meg nem magyarázza nékem? És kéré Filepet, hogy felhágván, üljön mellé. ... Filep pedig száját megnyitván, és elkezdvén ezen az íráson, hirdeté néki a Jézust" *(Ap.csel. 8:26-31, 35.)*

Ez nem csupán egy történet, hanem egy valódi, megtörtént esemény. Vajon belegondolunk-e, hogy ez menynyire jelentőségteljes mindannyiunk számára most?

„Ez az etiópiai férfi képviseli az emberiség nagy csoportját. Embereket, kiket olyan misszionáriusoknak kell tanítaniuk, mint amilyen Filep is volt – aki hallgat Isten szavára és odamegy, ahová küldi. Sokan olvassák a Szentírást, de nem fogják fel igazi értelmét. **Férfiak és nők mindenfelé vágyakozva tekintenek az ég felé; imák, könnyek és kérdések fakadnak fel azon emberek lelkéből, kik világosság, kegyelem és Szentlélek után áhítoznak. Sokan állnak Isten országának küszöbén, és csak arra várnak, hogy oda begyűjtessenek.**

Miként Filepet angyal vezette a világosság után áhítozó lélekhez, aki kész volt azonnal elfogadni az evangéliumot, úgy ma is angyalok vezetik ama munkások lépteit, kiknek ajkát a Szentlélek megszenteli, szívét megtisztítja és megnemesíti. A Filephez küldött angyal maga is elvégezhette volna a felvilágosítás munkáját a komornyikkal, Isten azonban nem így munkálkodik. Azt akarja, hogy emberek tevékenykedjenek embertársaikért.

Az első tanítványokra bízott kötelesség teljesítésében a hívők mindenkor osztoztak. Aki elfogadta az evangéliumot, arra Isten szent igazságát bízta, melyet közölnie kell a világgal. Isten hű gyermekei mindenkor tettrekész misszionáriusok voltak, akik feláldozták javaikat neve dicsőítésére, és kapott képességeiket bölcsen használták fel szolgálatában.

A keresztények önzetlen munkálkodása a múltban legyen példakép és serkentés számunkra. Isten gyülekezetének tagjai legyenek szorgalmasak jó cselekedetekben és mentesüljenek minden világi hiúságtól. Járjanak Jézus lábnyomán, aki 'széjjeljárt és jót cselekedett'. Részvételteljes és irgalmas szívvel szolgálják a segítségre szorulókat és ismertessék meg a bűnösökkel az Üdvözítő nagy szeretetét. Az ilyen munka fáradságos, de gazdag jutalmat arat. Aki őszintén foglalkozik vele, tapasztalni fogja, hogy lelkeket nyerhet meg az Úr számára. Ugyanis az isteni parancs gyakorlati megvalósításának hatása: ellenállhatatlan.

Nemcsak a felszentelt prédikátor kötelessége e megbízatás teljesítése, hanem minden egyes léleké is, aki elfogadta Krisztust, mint Megváltóját. Hivatott tehát arra, hogy felebarátai érdekében munkálkodjék ...

Az Üdvözítő megbízása mindenkinek szól, aki Benne hisz. Isten mindenkit elküld szőlőjébe, noha mindenkit nem avattak fel a prédikátori tisztségre." – *Az Apostolok Története, 73-74.*

„Filep és az etiópiai esetéből láthatjuk, milyen munkára szólítja fel Isten az Ő népét... Vannak a világban ma is, akik olvassák a Szentírást, de nem értik fontosságát. Isten ismeretében jártas férfiak és nők kellenek ide, hogy megmagyarázzák nekik az Igét." – *Bizonyságtételek, 8. kötet, 58-59.*

Ha rendelkezel ezzel a tudással, akkor te is közéjük tartozol!

MAGASZTOS ELHÍVATÁSUNK

Összeállítás Ellen G. White írásaiból

„A felszólítás, hogy helyezzünk mindent a szolgálat oltárára, valamennyiünknek szól. Isten nem mindannyiunkat kér arra, hogy úgy szolgáljunk, mint Elizeus. Nem mindannyiunknak mondja, hogy adjuk el mindenünket. Azt azonban kéri, hogy szolgálatát első helyre tegyük életünkben; ne engedjünk egyetlen napot sem elmúlni anélkül, hogy ne tettünk volna valamit Isten földi műve előbbre vitelére! Az Úr nem vár mindannyiunktól ugyanolyan szolgálatot. Az egyiket elhívja, hogy szolgáljon idegen országban; a másiktól anyagiakat kér az evangélium munkájára. Isten elfogadja mindenki áldozatát. Az élet és minden hozzáfűződő érdek odaszentelésére van szükség. Akik így odaszentelődnek, azok meghallják a menny hívását és engedelmeskednek.

Isten mindazoknak, akik kegyelmének részesévé lesznek, kijelöl valamilyen munkát, amelyet másokért kell végezniük. Mindenkinek személy szerint kell vállalnia a maga feladatát, és mondani: 'Itt vagyok, küldj el engem.' Legyen az ember lelkész vagy orvos, kereskedő vagy gazdálkodó, értelmiségi vagy kétkezi munkás, felelősség terheli. Feladata, hogy feltárja másoknak megváltásuk evangéliumát. Mindennek, amire az ember vállalkozik, ezt a célt kell szolgálnia." – *Próféták és Királyok, 140.*

HOGYAN KEZDJEM?

„Senki se várja, hogy távoli területekre hívják, mielőtt mások megsegítéséhez látna. Akárhol vagy, azonnal láss hozzá; a lehetőségek mindenki keze ügyébe esnek. Láss ahhoz, amiért téged terhel a felelősség; a munkához, mely otthonodban és szomszédságodban vár elvégzésre. Ne várj mások buzdítására. Isten félelmében siess, ne késlekedj, és ne feledd egyéni felelősséged Az előtt, Aki életét adta érted. Úgy cselekedj, mintha Krisztus hangját hallanád, amint személyesen téged szólít fel, hogy tegyél meg minden tőled telhetőt az Ő szolgálatában. Ne nézd, ki más áll készen. Ha igazán odaszenteled magad, Isten eszközéül használ fel, hogy másokat is az igazsághoz vezess, akiket azután közvetítőkül tud felhasználni, hogy eljuttassa a fényt sokakhoz, akik sötétségben vannak.

Mindenki tehet valamit. Némelyek azt hozzák fel kifogásul, hogy kötelességeik, gyermekeik lekötik idejüket és javaikat. Szülők! Gyermekeiteknek segítő kezeiteknek kellene lenniük, akik növelik erőtöket és képességeiteket, hogy a Mesterért dolgozhassatok. Szoktassátok rá őket, hogy szenteljék magukat Istennek, mert az Ő tulajdonai a teremtés és megváltás jogán. A gyermekek Isten családjának ifjabb tagjai. Tanítsátok őket, hogy testük, szellemük és lelkük minden ereje Istené. Szoktassátok őket arra, hogy segítsenek az önzetlen szolgálat

különböző területein. Ne engedjétek, hogy gyermekeitek kerékkötővé váljanak. Osszák meg veletek testi és lelki terheiteket. Amikor másoknak segítenek, saját boldogságukat és hasznavehetőségüket növelik." – *The Review and Herald, July 29, 1902.*

„Isten szándéka az, hogy népe megszentelt, megtisztult nép legyen, mely világosságot áraszt maga körül mindenkire. Szándéka, hogy megtestesítse életükben az igazságot és dicsőségére legyenek a földön. Krisztus kegyelme elég ahhoz, hogy ezt megvalósítsa. De Isten népe ne feledje el, hogy csak annyiban lehetnek dicsőségére a földön, amennyiben hiszik és megvalósítják az evangélium elveit. Amilyen mértékben az Ő szolgálatában használják fel istenadta képességeiket, csak oly mértékben fogják élvezni annak az ígéretnek teljességét és erejét, melynek alapján elhívta egyházát. Ha azok, akik állítják, hogy hisznek Krisztusban, mint Megváltójukban, csak az alacsony földi mértéket ütik meg, akkor a gyülekezet nem hozza meg a gazdag aratást, melyet Isten elvár. Azt fogják írni a gyülekezetről szóló jelentésre: Híjával találtuk őket…

A tanítványoknak nem volt szabad arra várniuk, hogy az emberek jöjjenek hozzájuk. Nekik kellett felkeresniük őket, kutatniuk a bűnösök után, mint ahogy a pásztor keresi elveszett juhait. Munkaterületül a világot adta nekik. El kellett menniük 'e széles világra, hirdetve az evangéliumot minden teremtésnek' *(Márk 16:15)*. Hirdetniük kellett az Üdvözítőt, önzetlen szolgálatát, szégyenteljes halálát, páratlan, változhatatlan szeretetét. Nevének kellett jelszavuknak és egységük lobogójának lennie. Nevében kellett megtörniük a bűn erődjeit. Mivel hittek a nevében, keresztényeknek, vagyis krisztusiaknak hívták őket.

Krisztus további utasításokat adott tanítványainak. 'Hanem vesztek erőt, minekutána a Szentlélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában és a földnek mind végső határáig' *(Ap.csel. 1:8)*. 'Ti pedig maradjatok Jeruzsálem városában, mígnem felruháztattok mennyei erővel' *(Lukács 24:49)*.

Engedelmeskedtek Mesterük szavának, Jeruzsálembe gyülekeztek, hogy bevárják Isten ígéretének teljesedését. Tíz napot töltöttek szívük alapos vizsgálatával. Félretettek minden nézeteltérést és krisztusi testvériségben közeledtek egymáshoz.

A tíz nap letelt és a Szentlélek csodálatos kitöltésével az Úr megvalósította ígéretét. 'És lőn nagy hirtelenséggel az égből mintegy sebesen zúgó szélnek zendülése, és eltelé az egész házat, ahol ülnek vala. És megjelentek előttük kettős tüzes nyelvek és üle mindenikre azok közül. És megtelének mindnyájan Szentlélekkel, és kezdének szólni más nyelveken, amint a Lélek adta nékik szólniok' *(Ap.csel. 2:2-4)*. 'És hozzájuk csatlakozék azon a napon mindegy háromezer lélek' *(Ap. csel. 2:41)*.

'Azok pedig kimenvén, prédikálának mindenütt, az Úr együtt munkálván velök, és megerősítvén az igét a jelek által, amelyek követik vala' *(Márk 16:20)*. Az elkeseredett ellenállás dacára rövid idő alatt eljuttatták Isten országának örömhírét a világ valamennyi lakott részére.

A tanítványoknak adott küldetés nekünk is szól. Ma, mint akkor régen, a megfeszített és feltámadott Üdvözítőt kell dicsőítenünk azok előtt, akik Isten és remény nélkül élnek a világon. Az Úr igehirdetőket, tanítókat és evangélistákat hív most. Szolgáinak házról házra kell hirdetniük a megváltás üzenetét. El kell vinniük a Krisztus által való bűnbocsánat hírét minden nemzetnek, törzsnek, nyelvnek és népnek.

Nem félénk, élettelen suttogással kell hirdetniük az üzenetet, hanem világosan, határozottan és megrázón. Emberek százai várnak figyelmeztetésre, hogy életüket mentve meneküljenek. A világnak arra van szüksége, hogy a keresztényekben ott lássa a kereszténység erejének bizonyítékát. Nem csak imitt-amott, hanem az egész világon szükség van a kegyelem hírnökeire. Minden országból hallatszik a kiáltás: 'gyertek át… és segítsetek rajtunk'. Gazdagok és szegények, erősek és erőtlenek kiáltanak a világosságért. Férfiak és nők éhezik az igazságot, ahogyan az Jézusban él. Mikor majd felülről jött hatalommal hallják az evangéliumot, tudni fogják, hogy megterítették számukra a lakomát, és felelni fognak a hívásra: 'Jertek el, mert immár minden kész!' *(Lukács 14:17.)*

Krisztus minden követőjéhez szólnak a szavak: 'Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek' *(Márk 16:15)*. Mindazt, akit elhívtak Krisztus követésére, elhívták embertársai megmentésének munkájára is. Benne is ugyanannak a vágynak kell élnie az elveszettek megmentése után, mint ami Krisztusban élt. Nem mindenki töltheti be ugyanazt a helyet, de mindenki számára van hely és munka. Mindannak, aki elnyerte Isten áldásait, tevékeny szolgálattal kell azt viszonoznia. Országa fejlesztésének érdekében csatasorba kell állítanunk minden ajándékot, amit Tőle kaptunk.

A VÁLTOZATLAN ÍGÉRET

Krisztus mindenről gondoskodott, ami a tanítványokra bízott munka elvégzéséhez szükséges, és magára vállalta felelősségét annak sikeréért. Amíg engedelmeskednek szavának és együtt dolgoznak Vele, addig nem vallhatnak kudarcot. Menjetek el minden nemzethez – mondta nekik. Menjetek el a földgolyó legtávolabbi sarkába és tudjátok, hogy ott is veletek leszek. Munkálkodjatok hittel, bizalommal, mert sohasem jön el az az idő, amikor elhagynálak titeket.

Nekünk is megígéri, hogy mindig velünk lesz. Az idő múlása mit sem változtat ígéretén. Oly igazán velünk van ma, mint ahogy a tanítványokkal volt, és velünk is marad az idők végéig.

'Menjetek, hirdessétek az öröm-

„Nemcsak az igehirdetők vállára helyezte a bűnösök megmentésének felelősségét, hanem mindnyájunkat megbízott vele. Szívünket annyira be kell töltenie Krisztus szeretetének, hogy hálaadásunk szavai felmelegítsék az emberek szívét. Ezt a szolgálatot mindnyájan tudjuk végezni.”

hírt minden nemzetnek – mondja az Üdvözítő – hogy Isten gyermekeivé váljanak. Veletek vagyok e munkában, tanítalak, irányítalak, megnyugtatlak, megerősítelek titeket. Önmegtagadó, áldozatos munkátokban sikert adok nektek. Indítani fogom a szíveket, meggyőzöm őket bűneikről, a sötétségből a világossághoz, az engedetlenségből az igaz tettekhez fordítom őket. Világosságomban felismerik majd a világosságot. Szembetalálkoztok ugyan a Sátán ügynökeinek ellenzésével, de bízzatok bennem. Soha el nem hagylak titeket.’

Nem gondoljátok, hogy Krisztus nagyra becsüli azokat, akik teljesen Neki élnek? Nem gondoljátok, hogy meglátogatja azokat, akik – mint János – nehéz és próbára tevő helyeken vannak miatta? Megtalálja hűségeseit, fenntartja velük a kapcsolatot, bátorítja és erősíti őket. Elküldi legerősebb angyalait, hogy szolgálják emberi munkásait, akik az igazságot nem ismerő embereknek szólják az igazságot.

Isten az evangélium lelkészének adta a feladatot, hogy Krisztushoz vezesse a keskeny útról letért embereket. Fáradozásában legyen bölcs és buzgó. Minden év elteltével vissza kell tudnia tekinteni a lelkekre, akiket igyekezete mentett meg. ’Másokat pedig rettentéssel mentsetek meg, kiragadva őket a tűzből, és utálva még a ruhát is, amelyet a test beszennyezett’ *(Júdás 23)*. ’Aki a tudomány szerint való igaz beszédhez tartja magát’ *(Titus 1:9)*. Timótheushoz intézett utasítása a mai lelkészeknek is szól: ’Kérlek azért az Isten és Krisztus Jézus színe előtt… Hirdesd az igét, állj elő vele alkalmatos, alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással’ *(2Timótheus 4:1-2)*.

Isten azonban nemcsak az igehirdetők vállára helyezte a bűnösök megmentésének felelősségét, hanem mindnyájunkat megbízott vele. Szívünket annyira be kell töltenie Krisztus szeretetének, hogy hálaadásunk szavai felmelegítsék az emberek szívét. Ezt a szolgálatot mindnyájan tudjuk végezni és az Úr úgy fogadja el, mint amit Neki ajánlottunk fel. Eredményessé teszi igyekezetünket és lelkiismeretes munkásainak megadja a kegyelmet, mely kibékíti az embert Istennel.

Segítse népét az Úr, hogy eszükbe vegyék a buzgó munka szükségességét. Segítse őket, nehogy elfeledjék, hogy otthon, a gyülekezetben és a világban Krisztus munkáját kell végezniük. Igyekezetükben nem hagyja magukra őket. Az angyalok segítenek nekik és Krisztus is segít. Dolgozzanak hát hűségesen és fáradhatatlanul, mert ha bele nem fáradnak, annak idején majd aratni fognak.” – *Bizonyságtételek, 8. kötet, 14-18.*

ÖNELLÁTÓ MISSZIONÁRIUSOK

„Önfenntartó misszionáriusok sok helyen eredményesen dolgozhatnak. Pál apostol önfenntartó misszionáriusi munkával világszerte megismertette Krisztust. Míg Ázsia és Európa nagyvárosaiban naponta hirdette az evangéliumot, kézművesi mesterségét folytatva tartotta fenn magát és társait. Az efézusi vénekhez intézett, munkamódszereiről bizonyságot tevő búcsúszavai értékes tanulságokkal szolgálnak minden evangéliumi munkás számára.

’Ti tudjátok – mondta – mint viseltem magamat tiköztetek az egész idő alatt… hogy semmitől sem vonogattam magamat, ami hasznos, hogy hirdessem néktek, és tanítsalak titeket nyilvánosan és házanként… Senkinek ezüstjét, vagy aranyát, vagy ruháját nem kívántam: Sőt magatok tudjátok, hogy a magam szükségeiről és a velem valókról ezek a kezek gondoskodtak. Mindenestől megmutattam néktek, hogy ily módon munkálkodva kell az erőtlenekről gondot viselni, és megemlékezni az Úr Jézus szavairól, mert ő mondá: Jobb adni, mint venni” *(Ap.csel. 20:18-35)*.

Sokan ma is, ha ugyanaz az önfeláldozó lelkület hatná át őket, hasonló módon jó mun-

kát végezhetnének. Induljanak el együtt ketten vagy többen az evangélizációs munkában! Látogassák meg az embereket, imádkozzanak, énekeljenek, tanítsák, magyarázzák a Szentírást, és szolgáljanak a betegeknek! Egyesek könyvevangélistaként tarthatják fenn magukat, mások pedig, az apostolhoz hasonlóan valamilyen kézművességet vagy egyéb munkát végezhetnek. És miközben munkájukat végezve felismerik tehetetlenségüket, alázatosan Istenre támaszkodva áldott tapasztalatokban lesz részük. Az Úr Jézus jár előttük, és mind a gazdagok, mind a szegények között pártfogásra és segítségre találnak.

Akik orvos-misszionáriusként kaptak kiképzést külföldi szolgálatra, azokat arra kell bátorítani, hogy késedelem nélkül menjenek el oda, ahol szolgálni fognak, és kezdjenek dolgozni az emberek között, munka közben tanulva meg a nyelvet. Nagyon hamar képesek lesznek arra, hogy megtanítsák Isten szavának egyszerű igazságait.

Az egész világon szükség van a kegyelem követeire. A keresztény családok hivatása, hogy elmenjenek sötétségben tévelygő lakóközösségekbe, külföldi területekre, hogy megtudják mire van szükségük embertársaiknak, és munkálkodjanak a Mester ügyéért. Ha ilyen családok telepednének le a föld sötét helyein, a lelki sötétségben élő emberek között, és Krisztus életét sugároznák, milyen nemes munka valósulhatna meg!

Ez a munka önfeláldozást igényel. Amíg sokan minden akadály elhárulására várnak, elvégezetlenül marad az a munka, amelyet elvégezhetnének, és tömegek halnak meg remény és Isten nélkül. Egyesek anyagi előnyökért vagy tudományos ismeretekért bizonytalan területekre merészkednek, és szívesen viselnek el áldozatot és nehézséget; de embertársaik érdekében milyen kevesen költöznek családjukkal olyan területekre, amelyek nélkülözik az evangéliumot!

A legkülönbözőbb állású vagy helyzetű emberek közelébe kerülni, bárhol vannak is, és segíteni nekik minden lehetséges módon – ez az igazi szolgálat. Ilyen erőfeszítéssel szíveket nyerhetsz meg, és olyan ajtót nyithatsz ki, amelyen át pusztuló lelkekhez kerülhetsz közel.

Bármit csinálsz, soha ne feledkezz el arról, hogy el vagy kötelezve Krisztusnak, és része vagy a nagy megváltási tervnek. Krisztus szeretetének gyógyító, életadó ereje hassa át életedet. Amint igyekszel másokat Isten szeretetének vonzáskörébe vonni, tegyen beszéded tisztasága, önzetlen szolgálatod, derűs viselkedésed bizonyságot kegyelmének hatalmáról. Adj a világnak olyan tiszta és igaz képet Istenről, hogy az emberek meglássák szépségét.

Nem sok haszna van annak, ha az általunk rossznak minősített szokások támadásával próbálunk másokat megreformálni. Az ilyen törekvésből sokszor több kár származik, mint haszon. A samáriai asszonnyal való beszélgetésekor Jézus nem becsmérelte Jákób kútját, hanem valami jobbat kínált: 'Ha ismernéd az Isten ajándékát – mondta – és hogy ki az, aki ezt mondja néked: Adj innom!; te kérted volna őt, és adott volna néked élő vizet' *(János 4:10)*. A beszélgetést arra a kincsre terelte, amelyet adni készült. Felkínált az asszonynak valami jobbat annál, mint amije volt: élő vizet, az evangélium örömét és reménységét.

Ez szemlélteti azt a módot, ahogyan nekünk is dolgoznunk kell. Valami jobbat kell felkínálnunk az embereknek, mint amijük van: Krisztus békességét, mely minden értelmet felülhalad. Beszélnünk kell nekik Isten szent törvényéről, jellemének tükörképéről, ami kifejezi azt, hogy Isten mit vár el tőlük. Mutasd meg nekik, hogy a világ tovatűnő örömeinél és múló gyönyöreinél milyen végtelenül különb a menny soha el nem múló dicsősége! Beszélj nekik a Megváltóban található szabadságról és nyugalomról! 'Valaki … abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik' *(János 4:14)* – nyilatkoztatta ki Jézus.

Magasztald fel Jézust, és kiáltsd: 'Ímé az Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit!' *(János 1:29.)* Csak Ő tudja kielégíteni a szív sóvárgását, és csak Ő tud békét teremteni a lélekben.

A világ minden embere között a reformátoroknak kell a legönzetlenebb, legkedvesebb, legudvariasabb embereknek lenniük. Életükben meg kell látszania az önzetlen cselekedetekben kifejeződő igazi jóságnak. Istennek az a munkása, aki udvariatlan, aki türelmetlenül kezeli a tudatlanságot és a makacsságot, aki elhamarkodva szól vagy meggondolatlanul cselekszik, úgy bezárhatja a szívekhez vezető ajtót, hogy soha többé nem kerülhet közel hozzájuk.

Amilyen lágyan hullik a harmat és a csendes eső a hervadó növényekre, olyan szelídek legyenek szavaink, amikor embereket igyekszünk tévelygésüktől megszabadítani. Isten azt akarja, hogy először a szívet nyerjük meg. Mondjuk az igazságot szeretettel, és bízzunk abban, hogy Isten hatalma alkalmassá teszi beszédünket az élet megreformálására. A Szentlélek a megfelelő helyre juttatja el a szeretettel mondott szavakat.

Mi természettől fogva én-központúak és önfejűek vagyunk, de amikor megtanuljuk azt a leckét, amire Krisztus akar megtanítani minket, akkor az Ő természetének részeseivé válunk; és ettől kezdve az Ő életét éljük. Krisztus csodálatos példája, páratlan gyöngédsége – hogy együttérez másokkal, sír a sírókkal, örül az örülőkkel – nagy hatással van azok jellemére, akik őszintén követik Őt. Kedves szavakkal és tettekkel megpróbálják könnyűvé tenni az utat a fáradt lábak előtt." – *A Nagy Orvos Lábnyomán, 99-102.*

2. FELOLVASÁS - 2025. december 6. szombat

A CSALÁDI TŰZHELY MELLETT

Írta: Miguel Mendoza, Ausztrália

BEVEZETÉS

„Otthonunk legyen Béthel helye, szívünk pedig szentély. Ahol a lélekben ápolják Isten szeretetét, ott béke, világosság és öröm lesz. Jézus boldog házasságokat, **boldog családi tűzhelyeket** akar látni.” – *The Faith I Live By, 255.*

Amerikában az 1800-as években a kandalló az otthoni élet központi eleme volt, különösen abban az időben, amikor még nem volt modern fűtés és elektromosság. Itt gyűltek össze a családok a meleg, a világosság és a kapcsolatteremtés érdekében. White testvérnő „a kandalló mellett” – „a tűzhely mellett” kifejezést arra használja, hogy kihangsúlyozza a személyes kapcsolati és lelki elköteleződést abban a környezetben, melyet a hallgatósága ismerősnek és jelentőségteljesnek ismert fel. Tehát azt mondhatjuk, hogy a „tűzhely mellett” kifejezés nemcsak egy fizikai helyszínt jelöl; ez a közelség, a bizalom és a befolyásolás lehetőségének szimbóluma, hogy a családtagokat arra oktassa, hogy éljenek az Isten népének adott világossághoz méltóan, és osszák meg azt mindenkivel a világon. Most ezt tartva szem előtt vizsgáljuk meg a mai napra szóló témánkat, és tanuljuk meg a különböző leckéket, amelyeket Isten Igéjéből és az Ihletés tollából nyerhetünk.

GYERMEKKORBAN

Gyerekkoromban, bár olyan helyen nőttem fel, ahol az év nagy részében hideg volt, nem volt kandallónk. Ennek ellenére emlékszem, hogy otthonunk egy olyan hely volt, ahol összegyűlhettünk „a tűzhely mellett” a hálaadások alkalmával és más eseményeken, hogy néhány percet az Urat dicsőítve töltsünk és tanulmányozzuk Igéit. Anyukám fontos leckéket osztott meg velünk az életről, amelyekre még mindig szeretettel emlékszem. Követte a *Példabeszédek 22:6.* versben található utasítást: „Tanítsd a gyermeket az ő útjának módja szerint; még mikor megvénhedik is, el nem távozik attól.” Személyes tapasztalataimból világosan látom, hogy ezek a leckék nagyon fontosak voltak abban, hogy olyan döntéseket hozzak, amelyek meghatározzák, hogy követem-e az Urat vagy sem. Hálás vagyok az Úrnak az Ő Igéjéért és az abban található ígéretekért.

„A jellem a gyermek- és ifjúkorban a legformálhatóbb. Ekkor kell elsajátítani az önuralmat. A családi tűzhely és asztal mellől áradó befolyás hatása olyan maradandó, mint az örökkévalóság. A gyermekkorban kialakított szokások bármely természetes adottságnál jobban meghatározzák, hogy az ember győz vagy alulmarad az élet harcában.” – *Gyermeknevelés, 137.*

ÁBRAHÁM ÉS SÁRA

Mindannyian hallottunk Ábrahámról, a hitéről, hibáiról, de arról a munkáról is, amelyet a családjáért végzett. Házanépe magában foglalta azokat az embereket is, akik a háztartásában dolgoztak, tehát a szolgáit is. Ábrahám egy ígéretet kapott Istentől: „És megáldom azokat, akik téged áldanak, és aki téged átkoz, megátkozom azt: és **megáldatnak tebenned a föld minden nemzetségei”** *(1Mózes 12:3)*. Miért lesznek megáldva a földön élő családok őbenne? Mert ő a Krisztussal való kapcsolata által példát mutatott az Isten hangja iránti engedelmességre, ahogy *1Mózes 26:5.* versben olvashatjuk: **„Mivelhogy hallgata Ábrahám az én szavamra: és megtartotta a megtartandókat, parancsolataimat, rendeléseimet és törvényeimet.”** Ezenkívül tanítani is fogja és útba-

igazítani családját az Úr útjaira. Isten így tett róla bizonyságot: „Mert tudom róla, **hogy megparancsolja az ő fiainak és az ő házanépének ő utána, hogy megőrizzék az Úrnak útát, igazságot és törvényt tévén, hogy beteljesítse az Úr Ábrahámon, amit szólott felőle”** *(1Mózes 18:19)*. Azonban ő nem volt egyedül ebben a munkában. Sára, a felesége is vele tartott és ők mindketten kitűnő munkát végeztek „a családi tűzhely mellett”, hiszen otthonukban mindenkit személyesen oktattak, miközben az ígéret földje felé tartottak: „Közülük többen nemcsak szolgálatuk vagy önérdekük miatt, hanem magasabb szempontokból követték Ábrahámot. Háráni tartózkodásuk alatt **Ábrahám és Sára több lelket vezetett az igaz Isten imádására és szolgálatára.** Ezek csatlakoztak a pátriárka házához, elkísérték az ígéret földjére.” – *Pátriárkák és Próféták, 114.* Ábrahám és Sára tapasztalatából, amint együttmunkálkodtak Isten országáért, világosan kiderül, hogy az apának és az anyának egyaránt nagyon fontos szerepe van abban, hogy házanépét az Úr útjaira tanítsa.

SZÜLŐK ÉS CSALÁDOK

Szolgálatom során különböző alkalmakkor, amikor családokat látogattam, részt vettem közös hálaadásokon velük „a tűzhely mellett”. Gyönyörű látni azt a szorgalmat és erőfeszítést, amit a szülők tesznek azért, hogy az egész család együtt tarthassa meg ezt a fontos időt. Áldás együtt imádkozni, olvasni és dicsőíteni Istent, különleges időt szánni arra, hogy együtt imádjuk Urunkat, és komoly beszélgetéseket folytassunk lelki dolgokról. Ezáltal teljesíthetjük kötelességünket, hogy felemeljük Immánuel véráztatta zászlóját az ellenség nyilai ellen. Fontos emlékezni arra, hogy a család a legjobb missziós terület.

„A szülőknek beszélniük kell gyermekeiknek Jézusról és a megváltás tervéről. Krisztus életének és jellemének értékes leckéit kell beleszőniük gyermekeik elméjébe, hogy Krisztus követői és az örök élet várományosai lehessenek. Sokat beszélnek a külföldi misszió-munkáról, de az otthoni munkát elhanyagolják. A legnagyobb misszió terület közvetlenül a családi tűzhelyetek mellett van, és Izráel apáira és anyáira van a legnagyobb szükség. Amikor a szülők felismerik a hatalmas felelősséget, ami rajtuk nyugszik, akkor felvállalják ezt az otthoni misszió-munkát, és gyermekeiket a menny számára nevelik. Szabályra új szabályt, parancsra új parancsot adnak kicsinyeiknek.” – *The Review and Herald, April 21, 1891.*

„Krisztusért végzett munkánk kezdődjön a családi körben. A fiatalok nevelésének másnak kellene lennie, mint ami idáig volt. Jólétük sokkal több munkát igényel, mint amennyit rájuk fordítottunk. Ennél fontosabb hittérítő terület nincs. A szülők szóval és példával tanítsák meg gyermekeiket, hogy fáradozzanak a meg nem tért emberekért. Neveljük őket úgy, hogy együtt érezzenek az idősekkel, szerencsétlenekkel, és igyekezzenek enyhíteni a szegények és lesújtottak szenvedésein. Arra kell tanítanunk őket, hogy szorgalmasak legyenek a hittérítésben. Beléjük kell oltanunk legzsengébb éveiktől kezdve az önmegtagadást és az áldozathozatalt mások javára és Krisztus ügyének előmozdítására, hogy Isten munkatársai lehessenek.

Ha azt akarjuk, hogy gyermekeink valaha is igazi misszió munkát végezzenek, tanítsuk meg őket először az otthoniakért tevékenykedni, akiknek természetes joguk van szeretetük szolgálatára. Minden gyermeket tanítsunk meg arra, hogy viseljék otthonukban a rájuk szabott szolgálat terhét. A gyermek soha ne szégyellje az otthon terheinek hordozására használni a kezét, sem lábát a kisebb megbízatások teljesítésére. Míg így tölti idejét, nem lép a hanyagság és a bűn ösvényére. A gyermekek és fiatalok hány órát elpazarolnak, amit azzal tölthetnének, hogy erős, fiatal vállukkal segítenék hordozni a család felelősségeit. Ezeket valakinek hordoznia kell és így szerető gondoskodást tanúsíthatnak apjuk és anyjuk iránt. Meg kell alapozni őket az egészségügyi megújulás elveiben és testük ápolásában is.” – *Bizonyságtételek, 6. kötet, 429.*

Mégis „sokan szégyenletesen elhanyagolják ezt az otthoni misszió területet. Ideje, hogy isteni erőforrásokat és gyógymódokat vegyünk igénybe e gonosz állapotok helyrehozásához. Milyen kifogásokat hozhatnak fel Krisztus követői, ha elmulasztják Krisztus munkájára nevelni gyermekeiket?” – *Bizonyságtételek, 6. kötet, 430.*

Kedves Szülők! Otthon a fiataljainknak különleges gondoskodásra van szükségük, mivel látjuk, hogy a világ gonoszsága folyamatosan növekszik. „A mértéktelenség óriási bűne végzi káros munkáját köreinkben. Sátánnak mindenhol ott vannak az ügynökei, akik eszközül szolgálnak kezében, hogy elcsábítsák és tönkretegyék fiataljainkat. Ne hallatsszon-e a figyelmeztetés hangja a saját tűzhelyünknél? **Ne vezessük-e tanítással és példaadással fiataljainkat arra, hogy nagyszerű eredmények elérésére törekedjenek, hogy nemes céljaik és szent célkitűzéseik legyenek?** Ez nem egy könnyű vagy kicsi munka, de kifizetődő. Egyetlen fiatal, aki helyes otthoni nevelést

„Az Úrért munkálkodva, arra kapunk felhívást, hogy ott találkozzunk az emberekkel, ahol nekik kényelmes, ahol jól érzik magukat – az otthonaikban. Használjuk ki ezt a meghitt teret arra, hogy megosszuk velük a hitünket."

kapott, szilárd jellemet fejleszt ki, és élete és példája által, ha képességeit helyesen használja, hatalommá válik a világban, hogy másokat is előre és felfelé vezessen az igazságosság ösvényén. **Egy lélek üdvössége sok lélek üdvösségét fogja eredményezni.**" – *The Review and Herald, July 10, 1888.*

AZ EVANGÉLIUM MUNKÁSAI

Az *Evangélizálás* című könyvben az Úr hírnöke a következő felhívást intézi hozzánk: „Akik Krisztussal együtt munkálkodnak, azoknak mondom: ahol csak alkalom nyílik találkozni az emberekkel otthonaikban, ragadd meg ezt a lehetőséget. Vedd Bibliádat, tárd fel előttük nagy igazságait." – *Evangélizálás, 286.* Itt, az Úrért munkálkodva, arra kapunk felhívást, hogy ott találkozzunk az emberekkel, ahol nekik kényelmes, ahol jól érzik magukat – az otthonaikban. Használjuk ki ezt a meghitt teret arra, hogy megosszuk velük a hitünket. A tűzhely melletti környezet nyugodt személyes kapcsolatot jelent, a hivatalos prédikációkkal és nyilvános vitákkal szemben. Ezt a személyes kapcsolatot bátran ajánljuk az Isten üzenetének terjesztésében, ami összhangban van a gyakorlati kereszténységre és a személyes szolgálatra helyezett szélesebb körű hangsúllyal.

Egy másik fontos felhívás azok számára, akik részt vesznek a szolgálatban, vagy bibliamunkások: „Testvéreim a szolgálatban! Nyissátok meg ajtóitokat a kísértésekkel körülvett ifjak előtt! Személyes fáradozással közeledjetek hozzájuk. A gonosz minden oldalról megterheli őket. Igyekezzetek olyan dolgoknak megnyerni őket, amely segítségükre lehet, hogy magasabb rendű életet éljenek. **Ne tartsátok magatokat felettük állónak. Hívjátok meg őket otthonaitokba, ahol részt vehetnek a családi áhítatban.** Gondoljunk Isten felszólítására, hogy a mennybe vezető utat tegyük napsugarassá és vonzóvá." – *Az Evangélium Szolgái, 133.*

„Láttam, hogy még nagy munka vár a lelkészekre, akik igével és tanítással szolgálnak. Súlyos felelősség nehezedik rájuk. Igyekezetük közben többen nem férkőznek elég közel az emberekhez. Tevékenységük túlságosan általános és gyakran túl szétszórt. Azokra kell összpontosítaniuk figyelmüket, akikért fáradoznak. Igehirdetésük csak kötelességük első lépése. Élniük kell, amit hirdetnek, mindig résen lenniük, nehogy gyalázatot hozzanak Isten ügyére. Példájukkal szolgáltassanak szemléltető ábrát Krisztus életére. 'Isten munkatársai vagyunk' *(1Korinthus 3:9)*. 'Mint az Ő munkatársai, figyelmeztetünk titeket, hogy Isten kegyelmét ne vegyétek hiába' *(2Korinthus 6:1)*. A lelkész munkája nem ér véget, mikor lejön a szószékről. Nem szabad ezzel letennie terhét, és olvasással vagy írással foglalni el magát, csak ha ez elkerülhetetlen. Nyilvános beszédét kövesse az egyénekért végzett munka, fáradozzék személyesen az emberekért, valahányszor lehetőség kínálkozik. Beszélgessen a családi tűzhely mellett, kérlelje és unszolja az embereket Krisztus helyett, hogy béküljenek meg Istennel. Munkánk e földön rövidesen véget ér, és 'mindegyik fáradságához mérten veszi el jutalmát'." – *Bizonyságtételek, 1. kötet, 402.*

„Ez a családi tűzhely melletti erőfeszítés, az otthoni munka az, ami kiemelkedő sikerrel jár. Próbáljátok meg, testvéreim a szolgálatban. Néhányan a prédikátoraink közül nem szeretik ezt a fajta munkát, elkerülik. Az ilyen személyes erőfeszítésekhez kereszt társul, de ez az a munka, amelyet az embereknek el kell végezniük, ha elfogadják a népszerűtlen igazságot. A sötétségben lévő lelkekkel való szoros kapcsolatban világosságunk hatékonyabban ragyoghat a sötétségben. Viselkedésünkből, beszélgetéseinkből, ünnepélyes, mégis vidám, udvarias modorunkból látni fogják, hogy Isten kegyelme velünk van, és a menny békessége elérkezik otthonainkba. Lenyűgözi őket az igazság, amelyet ilyen áldott eredmények kísérnek." – *Manuscript Releases, vol. 7, 37.*

A következő idézet Michiganben, Battle Creekben a Generál Konferencián összegyűlt lelkészekhez intézett beszéd egy része, mely 1883. november 9.-én, a délelőtti gyűlésen hangzott el: „Milyen szent felelősséget bízott ránk Isten azzal, hogy szolgáivá tett minket, hogy segítsünk a lélekmentés munkájában! Nagyszerű igazságokat bízott ránk, a legünnepélyesebb és legkomolyabb, próbára tevő üzenetet a világ számára. A feladatunk nem csupán a prédikálás, hanem a szolgálat, a szívekhez való közeledés, a személyes erőfeszítések a családi tűzhely mellett. Ránk bízott képességeinket ügyességgel és bölcsességgel kell használnunk, hogy az igazság drága fényét a legmegnyerőbb módon, a lelkek megnyeréséhez legalkalmasabb módszerekkel tudjuk bemutatni." – *The Review and Herald, April 15, 1884.*

ODASZENTELT KERESZTÉNYEK

Az Úr Jézus megbízást adott népének, melynek azonnal engedelmeskednie kell. *Máté 28:19-20.* versekben olvassuk: „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen!" Kiváltságunk, hogy halljuk meg ezeket a szavakat és cselekedjünk ezek szerint. „Nem Isten célja, hogy a prédikátorokra bízzuk az igazság magvai elvetése munkájának legnagyobb részét. Azokat az embereket, akiket nem hívtak el az evangélium szolgálatára, bátorítsuk arra, hogy munkálkodjanak a Mesterért képességeik szerint. Férfiak és nők százai, akik jelenleg tétlenek, elfogadható szolgálatot végezhetnének. Azzal, hogy elviszik az igazságot szomszédaik és barátaik otthonába, nagyszerű munkát végezhetnének a Mesterért. Isten nem személyválogató. **Alázatos, odaadó keresztényeket fog felhasználni, akiknek**

Most, most, most van a legkedvezőbb időnk a munkára! A személyes látogatásnak nagy értéke van. Jézus Krisztus és az emberi lelkek iránti szeretetből az igazságot el kell vinni minden családnak. Minden tűzhely mellett és minden lehetséges elérhető helyen beszélni kell róla...

szívében él az igazság szeretete. Hadd vegyenek részt az ilyen emberek a szolgálatban, házról házra járva. A családi tűzhely mellett ülve az ilyen emberek – ha alázatosak, tapintatosak és istenfélők – többet tehetnek a családok valódi szükségleteinek kielégítéséért, mint egy prédikátor." – *Welfare Ministry, 109.*

Mindazok számára, akik részt vesznek ebben a fontos munkában, a tűzhely természetes színtérré válik arra, hogy beszélgessenek az evangéliumról, és arról amit a hitről, családról és más dolgokról megtanultak. „Az igazság szeretetteljes és keresetlen egyszerűséggel való bemutatása házról házra összhangban áll azzal az iránymutatással, amit Krisztus adott tanítványainak, amikor kiküldte őket az első misszióútjukra. A dicséret énekeivel, alázatos, szívből jövő imákkal sokakat érünk majd el. Az mennyei Munkás is jelen lesz majd, hogy meggyőzze a szíveket. 'Veletek leszek mindenkor' – szól ígérete. Egy ilyen segítő állandó jelenlétének biztosítékával hittel, reménységgel és bátorsággal munkálkodhatunk." – *Keresztény Szolgálat, 123.*

Nos, szeretnéd, ha Isten alázatos eszközként használna fel abban a munkában, hogy másokat a kereszt lábához vezethess?

„Az egyik leghatékonyabb mód, amelyen keresztül világosságot lehet árasztani, a személyes munka. Otthoni körben, a szomszédaitok konyhájában, a betegágy mellett nyugodtan olvashattok fel a Szentírásból, és szólhattok Jézusról és az igazságról. Ily módon értékes magot vethettek el, amely majd szárba szökken és gyümölcsöt hoz." – *Keresztény Szolgálat, 127.*

ISTEN FELHÍVÁSA

Ahogy tanultuk ma, fontos munkát kell végeznünk „a tűzhely mellett", akár a sajátunknál, akár valaki másénál. Gyülekezetként meg kell értenünk, hogy a lelki munka nem korlátozódik a gyülekezetre – a mindennapi, személyes érintkezésekben a leghatékonyabb. A tűzhely, ebben az értelemben, kiváló helyszín a kapcsolatok építésére, valamint a hit és az igazság magvainak elvetésére, távol a formális keretek merevségétől. Kedves Testvéreim a Reformmozgalomban! Kérjük az Urat, hogy nyissa meg elménket és szívünket ezen üzenet befogadására, és vigyük magunkkal a következő felhívást, amelyet számotokra és számomra is ad az Úr, miközben lezárjuk ezt a témát:

„Az Úr meg fogja vizsgálni, hogyan használtuk fel a ránk bízott talentumokat. Kifizette az árat a saját vérével, önmegtagadásával, áldozatával és szenvedéseivel, hogy biztosítsa minden lélek készséges szolgálatát Isten munkatársaként. Bárcsak mindannyian átéreznék Isten iránti felelősségüket a rájuk bízott talentumok és adományok bölcs felhasználásában. Milyen nagy bevételt hozna ez Istennek Jézus Krisztus által! Az egyetlen talentum is gyarapodhat a használat által. A legcsekélyebb ajándék, a legszerényebb szolgálat olyan elméket és szíveket érhet el, melyeket a nagyobb talentumokkal rendelkezők nem tudnak elérni.

Most, most, most van a legkedvezőbb időnk a munkára! A személyes látogatásnak nagy értéke van. Jézus Krisztus és az emberi lelkek iránti szeretetből az igazságot el kell vinni minden családnak. Minden tűzhely mellett és minden lehetséges elérhető helyen beszélni kell róla... Ne feledjétek, hogy a Szentlélek munkálkodik. Az Istenért munkálkodó emberi eszköz nincs egyedül...

A kitartással, gyengédséggel, együttérzéssel, imádságos lelkülettel és szeretettel végzett munka többet ér, mint a prédikációk. Az Úr Jézus, amikor életét adta, hogy megmentse a világot a bűn átkától, nagyobb dolgokat tervezett, mint amiket eddig szemeinkkel láthattunk. A Szentlélek csatornákra vár, akiken keresztül munkálkodhat... Sátán nem fog végig győzedelmeskedni. Isten Lelke ki fog áradni a gyülekezetre, amint az emberi eszközök készen állnak a befogadására." – *That I May Know Him, 330.*

Gazdagon áldjon meg minket az Úr és segítsen nekünk ebben a munkában a „tűzhely mellett". Ámen!

„ADJATOK NÉKIK TI ENNI”

Oziel Fernandez – Brazília

Felhívás a szolgálatra és a keresztény együttérzésre

Jézus szavai: „adjatok nékik ti enni”, a mások iránti törődésre és felelősségvállalásra szólítanak fel. A *Máté 14:16*-ban található mondat a kenyér- és halszaporítás jól ismert történetében hangzott el. Amellett azonban, hogy a Biblia egyik legkülönlegesebb csodájáról beszél, ez a rész alapvető tanulságokat is tartalmaz az együttérzésről, a nagylelkűségről és a keresztény szolgálatról, amelyek mind arra ösztönzik ma az egyházat, hogy tegyen gyakorlati lépéseket egy olyan világban, amely súlyos kihívásokkal néz szembe, mint pl. az éhség.

AZ ÉHSÉG MA

Ma az éhség egy pusztító globális probléma. „Az ENSZ jelentése szerint csak 2023-ban, a SOFI [az ENSZ élelmezésügyi szervezetének éves jelentése] szerint pedig 2024-ben világszerte körülbelül 733 millió ember fog éhezni.” [1]

Ez azt jelenti, hogy a világon minden 11. ember éhezik, és ez a szám csak egyre növekszik olyan tényezők hatására, mint a társadalmi egyenlőtlenség, gazdasági válság és háborús konfliktusok. Ez éles ellentétben áll a világszerte előállított élelmiszerek mennyiségével, ami azt mutatja, hogy a probléma nem az erőforrások hiánya, hanem a nem megfelelő elosztás és a cselekvés hiánya.

Amikor Jézus azt mondta: „adjatok nékik ti enni”, arra buzdította tanítványait, hogy nézzenek szembe egy lehetetlennek tűnő helyzettel – amilyennek tűnik ma is az éhezők millióinak táplálása. Krisztus üzenete azonban most is, mint akkor követőinek közös felelősségére mutat, hogy kielégítsék a szenvedők fizikai és lelki szükségleteit.

A BIBLIAI ÖSSZEFÜGGÉS

A kenyerek megszaporításának csodája röviddel azután történt, miután Keresztelő Jánost megölték. A tanítványok kimerültek voltak és szomorúak János halála miatt, ezért Jézus úgy döntött, hogy visszavonul tanítványaival egy puszta helyre, hogy egy kis időt eltöltsenek ott és felüdüljenek. „És mikor ezt meghallotta Jézus, elméne onnét hajón egy puszta helyre egyedül” *(Máté 14:13)*. Krisztus meghívása a pihenésre az Ő pásztori gondoskodását fejezte ki tanítványai iránt. A vágyott pihenés azonban hamar megszakadt, mert a tömeg felfedezte, hová ment Jézus és követte Őt gyalogosan. „A sokaság pedig meglátá őket, amint mennek vala, és sokan megismerék őt; és minden városból egybefutának oda gyalog, és megelőzék őket, és hozzá gyülekezének” *(Márk 6:33)*.

„Közelgett a húsvét, és a közelről-távolról Jeruzsálem felé zarándokló csapatok gyülekeztek, hogy lássák Jézust. Egyre többen csatlakoztak, míg végül ötezer férfi gyűlt össze, nem számítva az asszonyokat és gyermekeket. Mielőtt Krisztus partot ért volna, a sokaság már várt rá.” – *Jézus Élete, 303.*

EGYÜTTÉRZÉS A TÖMEG IRÁNT

A szerető Megváltó soha nem késlekedik kielégíteni szükségleteinket. Megsajnálja a tömeget, szívesen fogadja őket és meggyógyítja a közöttük lévő betegeket. „És kimenvén Jézus, láta nagy sokaságot, és megszáná őket, és azoknak betegeit meggyógyítá” *(Máté 14:14)*.

Az Újtestamentumban a „szánakozás, könyörületesség” szavak a legnagyobb fokú együttérzést fejezik ki a szenvedők iránt Jézus Krisztus tetteivel összefüggésben. *(Lásd: Máté 15:32; 20:34; Márk 1:41; Lukács 7:13.)*

Jézus soha nem bocsát el senkit anélkül, hogy ne törődne összes szükségletével. Bár a pihenését félbeszakították, elhagyva helyét, ahová visszavonult, három dolgot tett, hogy gondoskodjon az emberekről:

1. Tanította a sokaságot Isten országáról, ezzel betöltötte a lelki szükségleteiket.

2. Meggyógyította a betegeket, ezzel a fizikai szükségleteiknek is eleget tett.

3. Kenyérrel táplálta az egész sokaságot, ami a mennyei kenyér jelképe volt *(János 6:22-40)*.

Ezáltal Jézus a szellemi, fizikai és lelki szükségleteiket egyaránt kielégítette.

A TANÍTVÁNYOK AGGODALMA

Sűrű, tevékeny nap volt. Jézus tanított és gyógyította a betegeket a sokaságban, de a tanítványok most amiatt aggódtak, hogy milyen módon etessék meg a tömeget. Odamentek Jézushoz, kifejezték aggodalmukat és javasolták neki, hogy küldje el az embereket, hogy még tudjanak vásárolni maguknak élelmet a környező falvakban.

„Mikor pedig immár nagy idő vala, hozzámenvén az ő tanítványai, mondának: Puszta ez a hely, és immár nagy idő van: Bocsásd el őket, hogy elmenvén a körülfekvő majorokba és falvakba, vegyenek magoknak kenyeret; mert nincs mit enniök” *(Márk 6:35-36)*. A tanítványok el sem tudták képzelni, hogyan tudnák ellátni a sokaságot élelemmel. Ez meghaladta a rendelkezésükre álló anyagi javakat, és így nem volt más megoldás, csak hogy egyszerűen elküldjék a sokaságot. Minden kedvezőtlen volt: a hely félreeső, az idő késői járt, a tömeg hatalmas és nekik nem volt elegendő pénzük. A tanítványok csak azt látták maguk előtt, hogy képtelenek ennyi embert ellátni.

KRISZTUS PARANCSA

Figyelmesen meghallgatva a tanítványok javaslatát, „Jézus pedig monda nékik: Nem szükség elmenniök; adjatok nékik ti enniök” *(Máté 14:16)*. Krisztus parancsa váratlan és nyugtalanító volt. A tanítványoknak három kihívással kellett szembenézniük:

1. A sokaság hatalmas volt – 5000 férfi, nem számítva a nőket és gyermekeket.

2. Egy elhagyatott, puszta helyen voltak, messze a várostól és minden olyan helytől, ahol élelmet lehetett volna venni.

3. Nem volt elég pénzük.

A tanítványok egyértelműen zsákutcába jutottak – logisztikai és anyagi problémákkal és egy éhes tömeggel álltak szembe.

Mégis beleegyeztek, hogy azt a pár falatot, amijük volt, Jézus kezébe

1. https://www.wfp.org/publications/state-food-security-and-nutrition-world-sofi-report

adják, mert „Ő pedig monda: Hozzátok azokat ide hozzám” *(Máté 14:18)*. Az a kevés csodálatosan megsokszorozódott, és mindenki jóllakott. Ez a csoda arra tanít minket, hogy még ha csak nagyon csekély erőforrásaink vannak is, Isten képes nagy dolgokat véghezvinni azok által, akik szolgálni kívánnak neki.

Amikor Jézus megparancsolta tanítványainak, hogy táplálják az embereket, felidézte az egyház felelősségéről szóló álláspontot, hogy gondoskodjanak a védtelenekről, amint erről Ésaiás próféta által szólt. „Krisztus megparancsolta nekünk a próféta által: ’az éhezőnek megszegd kenyeredet’, ’a szegény bujdosókat házadba bevigyed’ és ’ha meztelent látsz, felruházzad’ *(Ésaiás 58:7)*.

Ő parancsolja nekünk: ’Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek’ *(Márk 16:15)*. Mégis hányszor elbátortalanodik szívünk és hitünk cserbenhagy, amikor látjuk, hogy mily nagy a szükség, és mily csekélyek eszközeink. Akárcsak András, amikor az öt árpakenyérre és a két kis halra tekintett, mi is felkiáltunk: ’Mi az ennyinek?’ *(János 6:9)*. Gyakran habozunk, nem vagyunk hajlandóak mindent odaadni, amink van, mert félünk áldozni és feláldoztatni másokért. Jézus azonban megparancsolta nekünk: ’Adjatok nékik ti enni’ *(Lukács 9:13)*. Parancsa ígéret: mögötte ugyanaz az erő áll, mint amely megvendégelte a sokaságot a tengerparton.” – *Jézus Élete, 307.*

AZ EGYHÁZ FELHÍVÁSA

Ez a kifejezés, hogy „adjatok nékik ti enni”, túlmutat a fizikai élelem biztosításán. Ez egy felhívás az egyház, mint Krisztus teste számára, hogy törődjön az emberek lelki, érzelmi és anyagi szükségleteivel. Jézus nem engedte meg a tanítványoknak, hogy kihúzzák magukat a sokaságról való gondoskodás felelőssége alól. Ugyanennek az alapelvnek kell vezérelnie az egyházat ma is.

„A Megváltó egy csodatétel, az ötezer táplálása alkalmával szemlélteti Isten hatalmának munkálkodását az aratás terméseiben. Jézus elhúzza a függönyt a természet világa elől, és kinyilatkoztatja állandóan javunkra gyakorolt teremtő erejét. A földbe vetett mag megszaporításánál Ő, Aki megszaporította a kenyereket, csodát művel minden napon. Csoda által táplál állandóan milliókat a föld aratásának mezejéről. Az embereket felhívja, hogy munkálkodjanak együtt vele a gabona kezelésében és a kenyér elkészítésében, mégis elvesztik szemük elől az isteni tényezőket. Hatalmának munkálkodását természetes okoknak vagy emberi eszközöknek tulajdonítják, és ajándékait nagyon gyakran önző módon használják fel, ami által megrontják és áldás helyett átokká teszik. Isten mindezt igyekszik megváltoztatni. Azt kívánja, hogy tompa érzékszerveink felfrissüljenek és felismerjük az Ő kegyelmes jóságát, hogy ajándékai olyan áldást hozzanak számunkra, amint azt Ő akarja.

Isten Igéje, az Ő életének szétosztása ad életet a magnak, amely életnek a gabona elfogyasztása által leszünk részesei. Isten azt kívánja, hogy ezt felismerjük, és a mindennapi kenyér elfogadásakor lássuk meg az Ő tenykedését, és szorosabb kapcsolatba kerüljünk Vele.

Isten természeti törvényei szerint az okot változhatatlan bizonyossággal követi az okozat. Az aratás igazolja a megelőző vetést. Itt nem tűrik el a tettetést. Az emberek megcsalhatják embertársaikat; dicséretet és jutalmat kaphatnak oly szolgálatért, amelyet nem végeztek el. A természetben azonban nem érvényesülhet a csalás.” – *Előtted az Élet, 105-106.*

„Az aratásban a mag megsokszorozódik. **Egyetlen mag, egyetlen búzaszem, amely az ismételt vetés által megszaporodik, végül az egész földet betakarja arany kévéivel. Ilyen messzire terjedő lehet egyetlen életnek, sőt egyetlen tettnek a hatása is.”** – *Előtted az Élet, 107.*

A kenyerek és halak megszaporításának csodájáról ezt olvashatjuk a Prófétaság Lelkének írásaiban: „Krisztus cselekedete, az éhező sokaság jelenvaló szükségleteinek kielégítése mély lelki tanulságot rejt minden munkása számára. Krisztus a kenyeret az Atyától kapta, és a tanítványoknak adta át, azok a sokaságnak, az emberek pedig egymásnak. Így mindenki, aki egy Krisztussal, Tőle kapja az élet kenyerét, a mennyei eledelt, és szétosztja másoknak.” – *Jézus Élete, 307.*

Az az éhség, amelyről Jézus beszél, tágabb értelemben is magyarázható. Sokan körülöttünk éheznek az igazságosságra, a békére, a szeretetre és a reményre. Az egyház küldetése, hogy lelki és érzelmi táplálék forrása legyen egy válságban lévő világ számára. Jakab apostol megerősíti ezt az igazságot azzal, hogy kihangsúlyozza a konkrét tettekkel párosuló hit fontosságát: „Ha pedig az atyafiak, férfiak vagy nők, mezítelenek, és szűkölködnek mindennapi eledel nélkül, És azt mondja nékik valaki ti közületek: Menjetek el békességgel, melegedjetek meg és lakjatok jól; de nem adjátok meg nékik, amikre szüksége van a testnek; mi annak a haszna?” *(Jakab 2:15-16)*. Hasonlóképpen az első levelében János megkérdezi: „Akinek pedig van miből élnie e világon, és elnézi, hogy az ő atyjafia szükségben van, és elzárja attól az ő szívét, miképpen marad meg abban az Isten szeretete?” *(1János 3:17)*.

Ma a világ telve van „éhező tömegekkel”, akik értelmet, hovatartozást és reménységet keresnek. A gyülekezet arra van hívatva, hogy egy nagylelkű közösség legyen, készen állva arra, hogy megossza az élet kenyerét és Krisztus átformáló üzenetét másokkal.

SZEREPÜNK A MEGSOKSZOROSÍTÁSBAN

Könnyű azt érezni, hogy elárasztanak bennünket a globális problémák, mint pl. az éhség. Hogyan tudunk mi a korlátozott erőforrásainkkal tenni valamit egy ilyen óriási probléma megoldásáért? A kenyerek megszaporításának története emlékeztet minket arra, hogy Krisztus kezében még azt a keveset is, amink van, megsokszorozhatjuk, hogy sokakat ki tudjunk szolgálni.

„Földi és lelki áldások fogják kísérni azokat, akik odaadják a szűkölködőknek, amit a Mestertől kapnak. Jézus csodát tett, hogy táplálja az ötezer fáradt, éhes embert. Kiválasztott egy kényelmes helyet, ahol elfértek az emberek, aztán megparancsolta nekik, hogy üljenek le. Majd vette az öt cipót, a két kis halat. Kétségkívül sok kétkedő megjegyzés hangzott el arról, hogy képtelenség e kevésből elégíteni ki ötezer éhes férfit, az asszonyokon és gyermekeken kívül. **Jézus** azonban **hálákat adott és a tanítványoknak adta a táplálékot. Azok csak osztották az embereknek és az élelem a kezükben gyarapodott.** Miután ellátták a sokaságot, maguk is leültek és Krisztussal ettek a mennyből jött táplálékból. Értékes tanítás ez Krisz-

tus minden egyes követője számára." – *Bizonyságtételek, 6. kötet, 263.*

Isten reméli, hogy felhasználhat minket eszközül áldásainak közvetítésére, csakúgy, mint Jézus tanítványait a múltban. „A tanítványok jelentették a közvetítő csatornát Krisztus és az emberek között. Ez nagy bátorítás mai tanítványainak is. Krisztus a hatalmas központ, minden erő forrása. Tanítványai Tőle kapják, amire szükségük van. A legértelmesebb, lelki gondolkodású ember is csak annyit használhat fel, amennyit kap. Magától nem elégítheti ki a lelki szükségleteket. Csak azt oszthatjuk szét, amit Krisztustól kapunk, és csak aszerint kaphatunk, ahogyan másoknak adunk. Ha szüntelen adunk, szüntelen kapunk is, és minél többet adunk, annál többet kapunk. Így állandóan hihetünk, bízhatunk, kaphatunk és adhatunk." – *Jézus Élete, 308.*

Keresztény intézmények, misszionáriusok és önkéntesek szerte a világon már most is ezt a valóságot élik meg azáltal, hogy életüket a legkiszolgáltatottabbak körülményeinek javítására szentelik. Az éhezőknek szánt élelmezési programoktól kezdve az oktatást, egészségügyet és alapvető orvosi ellátást nyújtó programokig ezek a kezdeményezések Krisztus szeretetét tükrözik vissza a gyakorlatban. Ami a mi szemünkben kicsinek tűnik, Isten kezében egy nagyszerű munka kezdete lehet. Nem kell megvárnunk, amíg bőségben leszünk. Amivel ma rendelkezünk, eszköz lehet Krisztus kezében a lehetetlen elérésében.

FELHÍVÁS A CSELEKVÉSRE

Krisztusnak a tanítványaihoz intézett kérése ma is visszhangra talál. Arra hív minket, hogy legyünk részesei megmentő munkájának, különösen a világszerte jelen lévő nagy szükségben. Az éhség, legyen az fizikai vagy lelki, még mindig emberek milliárdjait sújtja, és a keresztények arra kaptak elhívást, hogy Isten válaszai legyenek ezekre a szükségletekre.

Ez a cselekvésre való felhívás apró gesztusokkal is kezdődhet: egy bátorító szóval, adománnyal a szükségben lévők részére, vagy akár egy szociális segélyezési központ létrehozásával gyülekezeteinkben, amely közösségeink fizikai és lelki szükségleteinek kielégítésére törekszik. Nem hagyhatjuk figyelmen kívül a világméretű éhség sürgető problémáját, hanem mint Krisztus tanítványai, arra kaptunk elhívást, hogy együttérzéssel és nagylelkűen viselkedjünk.

„Az a kevés csodálatosan megsokszorozódott, és mindenki jóllakott. Ez a csoda arra tanít minket, hogy még ha csak nagyon csekély erőforrásaink vannak is, Isten képes nagy dolgokat véghezvinni azok által, akik szolgálni kívánnak neki."

„Jézus nem akarta az embereket fényűzés utáni vágyuk kielégítésével magához vonzani. Az elfáradt és éhes tömeg számára a hosszú, érdekfeszítő nap után az egyszerű táplálék egyrészt Jézus hatalmát bizonyította, másrészt azt, hogy mindennapi szükségleteikről is szeretettel gondoskodik. A Megváltó nem ígért követőinek evilági fényűzést; az is lehet, hogy szegénység lesz a sorsuk. De szavát adta, hogy szükségleteiket kielégíti, és földi javaknál többet ígért – saját jelenlétét, amely állandó vigaszt jelent.

Miután a sokaság evett, nagy mennyiségű étel megmaradt. Jézus ezt mondta tanítványainak: 'Szedjétek össze a megmaradt darabokat, hogy semmi el ne vesszen!' *(János 6:12)*. Ez nem csupán azt jelentette, hogy az ételt a kosarakba kell gyűjteni. A tanulság kettős volt. Semmit sem szabad eltékozolni. A mulandó értékeket se hagyjuk elveszni! Ne mellőzzünk semmit, ami emberek javára szolgálhat! Szedjük össze mindazt, ami a föld éhezőinek nyomorán enyhíthet! Ugyanígy meg kell becsülnünk a mennyei kenyeret, hogy kielégíthessük vele a lélek szükségleteit. Élnünk kell Isten minden Igéjével. Semmi se vesszen el abból, amit Isten mondott! Egy olyan szót se hagyjunk figyelmen kívül, ami üdvösségünket érinti! Egy szó se essék a földre felhasználatlanul!" – *A Nagy Orvos Lábnyomán, 28-29.*

„A tanítványok odavitték Jézushoz mindazt, amijük volt. Jézus nem hívta őket enni, hanem azt mondta nekik, hogy szolgáljanak a népnek. Az élelem megszaporodott Jézus kezében; és a tanítványok keze sohasem maradt üres, amikor Krisztus felé nyújtották. A kicsi készlet elég volt mindannyiuk számára. Amikor a sokaságot kielégítették, a tanítványok is ettek Jézussal a mennyből küldött drága ételből.

Milyen sokszor elszorul a szívünk a szegények, a tudatlanok, a szenvedők nyomorának láttán, és megkérdezzük: Mit ér a mi csekélyke erőnk és szűkös készletünk e roppant szükséglettel szemben? Nem kellene megvárnunk valakit, aki tehetségesebb, hogy ő irányítsa a munkát; vagy valamilyen szervezetet, hogy az vállalkozzék rá? Krisztus ezt mondja: 'Adjatok nékik *ti* enni!' Használjátok eszközeiteket, időtöket, képességeiteket! Vigyétek árpakenyereteket Jézushoz!

Ha készletetek nem is elég ezrek táplálására, de elég lehet egy valaki részére. Krisztus kezében sok embert táplálhat. A tanítványokhoz hasonlóan add nekik, amid van, és Krisztus megszaporítja azt! Ő megjutalmazza a becsületes, egyszerű bizalmat. Ami csak szűkös készletnek tűnt, gazdag lakomának bizonyul." – *A Nagy Orvos Lábnyomán, 29-30.*

BEFEJEZÉS

Az „adjatok nékik ti enni" szavak nem csupán a szeretetre, jótékonyságra való buzdítást jelentik, hanem a felelősségvállalásra való felhívást is. Jézus bemutatta, hogy nem kell sok mindennel rendelkeznünk ahhoz, hogy jót tudjunk tenni; elég, ha a kezébe adjuk, amink van. Ahogy a kenyerek és halak megszaporodtak, Krisztus éppen úgy meg tudja sokszorozni erőfeszítéseinket és forrásainkat, hogy lelkileg és fizikailag is táplálhassuk a körülöttünk élő éhező tömegeket.

Egy olyan világban, ahol emberek milliói szenvednek az éhségtől, az egyháznak továbbra is együttérzéssel kell válaszolnia erre a felhívásra, hogy visszatükrözze Krisztus szeretetét abban a társadalomban, amelynek oly nagy szüksége van gondoskodásra és reménységre.

MENJETEK EL AZ ORSZÁGUTAKRA ÉS AZ ÖSVÉNYEKRE

Írta: Daniel Balbach – USA

Jézus egy érdekes példázatot mondott: „Egy ember készíte nagy vacsorát, és sokakat meghíva; És elküldé szolgáját a vacsora idején, hogy megmondja a hivatalosoknak: Jertek el, mert immár minden kész! És mindnyájan egyenlőképpen kezdék magokat mentegetni. Az első monda néki: Szántóföldet vettem, és ki kell mennem, hogy azt meglássam; kérlek téged, ments ki engem! És másik monda: Öt iga ökröt vettem, és elmegyek, hogy azokat megpróbáljam; kérlek téged, ments ki engem! A másik pedig monda: Feleséget vettem, és azért nem mehetek. Mikor azért az a szolga hazament, megmondá ezeket az ő urának. Akkor megharagudván a gazda, monda az ő szolgájának: Eredj hamar a város utcáira és szorosaira, és a szegényeket, csonkabonkákat, sántákat és vakokat hozd be ide. És monda a szolga: Uram, meglett amint parancsolád, és mégis van hely. Akkor monda az úr a szolgának: Eredj el az utakra és a sövényekhez, és kényszeríts bejőni mindenkit, hogy megteljék az én házam” *(Lukács 14:16-23)*.

Kiket jelképeznek a vacsorára meghívott első két csoport tagjai, és mit jelent ez?

„A nagy vacsorával Krisztus az evangélium kínálta áldásokat szemlélteti. A felszolgált táplálék nem más, mint maga Krisztus. Ő a mennyből alászállt kenyér; az üdvösség szerzője. Az Úr követei hirdették a zsidóknak a Megváltó adventjét. Krisztusra mutattak, ’az Istennek ama Bárányá’-ra, ’aki elveszi a világ bűneit’ *(János 1:29)*. Isten az általa készített vacsorán felkínálta nekik a menny legnagyobb ajándékát… ’Ha valaki eszik e kenyérből’ – mondta Krisztus –, ’él örökké’ *(János 6:51)*.” – *Krisztus Példázatai, 149.*

A fenti idézetből két szép gondolatot érthetünk meg:

1. A meghívást először a zsidók kapták, akik ma a kereszténye-ket jelképezik, mint Isten választott népét. „Ha pedig Krisztusi vagytok, tehát az Ábrahám magva vagytok, és ígéret szerint örökösök” *(Galata 3:29)*.
2. Isten szolgáiként és a világ hírnökeiként abban a kiváltságban részesülünk, hogy meghívást intézhetünk a világ számára, hogy elfogadják az élet kenyerének ingyenes ajándékát, ami maga Jézus Krisztus. „Jézus pedig monda nékik: Én vagyok az életnek ama kenyere” *(János 6:35)*.

A zsidó nemzet lelkiállapota miatt elutasította a meghívást – azt gondolva, hogy „gazdag vagyok, és meggazdagodtam és semmire nincs szükségem” *(Jelenések 3:17)*. A meghívást ezután egy másik osztályba tartozó emberek kapták meg. A gazda ezután ezt mondta a szolgának: „Eredj hamar a város utcáira és szorosaira, és a szegényeket, csonkabonkákat, sántákat és vakokat hozd be ide” *(Lukács 14:21)*. Ez nem annyira szó szerint, mint inkább lelki értelemben van így. Ha azok, akik ma Isten népét képviselik, a lelkileg gazdagok, akkor azok, akik az utcákon és a sikátorokban vannak, a lelkileg szegények, a sánták és vakok.

„A szolga, aki elhozta a szegényeket és vakokat, jelentette urának: 'Uram, meglett, amint parancsolád, és mégis van hely. Akkor monda az úr a szolgának: Eredj el az utakra és a sövényekhez, és kényszeríts bejőni mindenkit, hogy megteljék az én házam.' Krisztus itt arra az evangélizálásra utalt, amelyet már a zsidók határain túl, a világ országútjain és ösvényein kell végezni." – *Krisztus Példázatai, 151.*

Mi a helyzet a példázatban említett utolsó két csoporttal, akik az országutak és az ösvények, vagyis a mellékutak mentén vannak? Az Ihletés ezeket a csoportokat a világ népeiként, a hitünkön kívül állókként azonosítja.

A közelmúltbeli misszióiskolai képzéseken több helyszínen is kiemeltem erőfeszítéseinket – vagy azok hiányát – a hitünkön kívül állók elérésében. Az óra elején megkértem a tanulókat, hogy nézzenek körül és számolják meg, hogy a teremben lévők közül mennyien vannak az új hívők, akik a gyülekezeten kívülről jöttek az elmúlt 5 évben. A nagy csoportból csak egy vagy két személy volt, aki mostanában csatlakozott a gyülekezethez „a világból". Ez egy komoly kérdést vet fel mindannyiunk részére. Mi, mint Krisztus szolgái, aktívan részt veszünk-e abban a szolgálatban, hogy meghívjunk másokat a nagy vacsorára, ahol maga Jézus az élet kenyere?

Feltehetjük a kérdést: „Hogyan végezzem ezt a munkát? Konkrétan kit kellene elérnem a világból?" Bizonytalanok lehetünk azzal kapcsolatban, hogy különböző hátterű embereket érjünk el – legyenek akár magasan képzettek, gazdagok, vagy esetleg a hagyományos keresztény tanításokkal ellentétes hitet vallók. Némelyek személyes döntéseik, bűnös életmódjuk vagy kulturális nézőpontjuk miatt távol érezhetik magukat a vallási közösségektől. Gyakran felmerül a kérdés az ilyen személyekkel kapcsolatban, hogy vajon ők érdeklődnének-e a lelki dolgok iránt, és nyitottak lennének-e arra, hogy az egyházzal kapcsolatba lépjenek.

Sokan közülünk azt feltételezhetik, hogy valójában nem is lenne helyes a gyülekezetbe hozni az ilyen egyéneket. Ezek a kétségek felmerülhetnek a missziómunka mérlegelésekor. Annak érdekében, hogy eloszlassuk ezen kétségeket, érdemes elgondolkodni azon, hogy az Ihletés tolla miként ír az evangéliumi vacsorára meghívott első csoportról – akik az „utak" mentén vannak.

AZ ORSZÁGUTAK

„A vacsorára először a zsidó népet hívták; azt a népet, amely arra volt hívatva, hogy tanítsa és vezesse az embereket… Amikor a pogányoknak szól a hívás, ugyanaz a sorrend, mint előbb. Isten az üzenetet először 'az utakra' küldi, az emberiség tanítóinak és vezetőinek, olyan embereknek, akik tevékenyen részt vesznek a világ irányításában.

Az Úr követei ezt ne felejtsék el. A nyáj pásztorainak, az Isten által megbízott tanítóknak ezt meg kell fogadniuk. Meg kell keresniük a társadalom rangos tagjait, mélységes jóindulattal, testvéri szeretettel. Az üzletembereknek, a bizalmi állásúaknak, a feltalálóknak, tudósoknak, lángelméknek, az evangélium tanítói közül azoknak is, akik még nem ismerik korunk jelenvaló igazságát – nekik kell elsősorban meghallaniuk a hívást. Tolmácsolnunk kell nekik a meghívást.

Dolgozni kell a gazdagokért is… A gazdagnak szüksége van arra, hogy szeretettel és istenfélelemmel dolgozzunk érte. Nagyon sokszor gazdagságában bízik, és nem látja a veszélyt. Lelki szemeit a maradandó értékekre kell irányítani…

Azokhoz, akik műveltségük, vagyonuk vagy állásuk miatt a világ nagyjainak számítanak, ritkán közeledünk lelki életük iránti személyes érdeklődéssel. Sok lelki munkás fél közeledni ezekhez az emberekhez. Pedig nem kellene tétovázniuk." – *Krisztus Példázatai, 153-154.*

Édesapám egyik kedves barátja ehhez a csoporthoz tartozott. Sajnos édesapám halálakor én még mindig „a világban" voltam. Azonban mikor újra a hit útjára tértem

és bibliamunkás lettem, késztetést éreztem, hogy felkeressem édesapám barátját. Ő egy nagyon barátságos ember, tehát meglátogattam és együtt vacsoráztunk. Amint a barátságunk mélyült, kértem az Urat, hogy mutasson egy utat, hogyan osszam meg vele az evangéliumot, mivel ő agnosztikus volt [mely szerint az ember nem tudhatja, hogy létezik-e végső valóság, Isten, vagy bármilyen természetfeletti erő]. Amikor meglátogattam az otthonában, megmutatta nekem a fazekaskorongját és a kemencéjét, mert hobbiból nagyon szeretett fazekasmunkát végezni. Számos alkalommal megkérdezte, hogy szeretnék-e fazekaskodni vele, de mindig visszautasítottam, mert ez engem nem érdekelt. Közben, ahogy folytattam a látogatásokat, imádkoztam, hogy egy olyan módot találhassak, amin keresztül megoszthatom vele az evangéliumot. Aztán egyszer csak, mikor imádkoztam, késztetést éreztem, hogy elfogadjam az ajánlatát és kipróbáljam vele a fazekasságot, mert felismertem, hogy ez egy hasító ék lehet az evangélium terjesztésében.

Amikor elmondtam ennek az úriembernek, hogy szeretném megtanulni a fazekasságot, nagyon boldog volt. A legelső alkalommal nagyszerű tapasztalatunk volt együtt – és ha hiszitek, ha nem, meg tudtam osztani vele néhány lelki vonatkozású dolgot arról, hogy Krisztus a fazekas, és mi vagyunk az agyag. Ezután az

együtt töltött idő után szép lassan el tudtam vetni az igazság néhány magját itt-ott, és a barátságunk is elmélyült. Ekkor kezdtem igazán megérteni Krisztus módszerét a lélekmentés munkájában:

„Egyedül Krisztus módszere vezet igazán eredményre az emberekkel való kapcsolatfelvételben. A Megváltó az emberek között járt, mint aki a javukat akarja. Együttérzést tanúsított, szolgálatával megadta azt, amire szükségük volt és elnyerte bizalmukat. Azután így szólt: 'Kövessetek engem!' " – *A Nagy Orvos Lábnyomán, 143.* Ez magában foglalja a kapcsolatok elmélyítését és az emberek bizalmának elnyerését. Aztán, ahogy szorosabb barátságot alakítunk ki valakivel, jobban meg tudjuk osztani vele az evangéliumot. Ma, 10 év elteltével ezzel az úriemberrel még mindig közeli barátok vagyunk, és én továbbra is folytatom az igazság magvainak vetését, bízva abban, hogy egy napon ő is ott lesz a mennyek országában.

Az Ihletés tolla azt írja nekünk, hogy Krisztus sok erőfeszítést tett e különleges embercsoportért – és azt is megmutatja nekünk, hogy milyen módon érte el őket. Jézus „kereste, miként közelítse meg a gazdagokat. Igyekezett megismerkedni a gazdag, művelt farizeusokkal, a zsidó főemberekkel és a római vezető réteggel. Elfogadta meghívásaikat, részt vett ünnepségeiken, megismerkedett foglalatosságaikkal és az őket érdeklő dolgokkal, hogy szívükhöz férkőzhessék, és megmutathassa nekik azt a gazdagságot, amely nem múlik el soha." – *A Nagy Orvos Lábnyomán, 24.*

A MELLÉKUTAK

Azt is olvassuk, hogy el kell érnünk azokat is, akik a „mellékutakon" vagy „ösvényeken" vannak. Mózes idejétől kezdve a Biblia említi őket: „a jövevény, árva és özvegy, akik a te kapuidon belől vannak, és esznek és megelégesznek" *(5Mózes 14:29)*. A Prófétaság Lelke ezt írja nekünk: „De ne csak a rangos és tehetséges emberekre gondoljunk, és ne a szegények rovására! Krisztus elküldi követeit a mellékutakhoz és sövényekhez, a föld szegényeihez és alázatosaihoz is. A nagyvárosok kis mellékutcáiban és a vidék elhagyatott részein is élnek emberek, családban és egyedül – talán idegen földön idegenként, egyházi kapcsolatok nélkül –, akiknek magányukban az az érzésük támad, hogy Isten elfeledkezett róluk." – *Krisztus Példázatai, 156.*

AZ ELŐÍTÉLETEINK LEGYŐZÉSE

Tinédzser koromban naponta öt órán keresztül könyvet árultam, hogy ki tudjam fizetni a bentlakásos iskolai tandíjamat. Oktatónk számos jó alapelvet megtanított nekünk a nagy vacsora példázatából. Az egyik az volt, hogy minden osztályt meg kell szólítanunk a környéken, nem csak azokat, akiktől a legnagyobb bevételt reméljük, ahol valószínűleg a legtöbb eladást érhetjük el. Az egyik napon menjünk a gazdagokhoz, a következő napon a középosztályhoz, azután pedig a szegényekhez.

Az egyik napon, amikor a szegény környéken árultuk a könyveket, egy különleges tapasztalatban volt részem. A bejárati ajtóhoz közeledve észrevettem néhány dolgot, ami rávilágított arra, hogy elég durva emberek élnek ebben a házban. Mivel Los Angelesben, Kalifornia nagyvárosában nőttem fel, felismertem egy árulkodó illatot – és valóban, ez igaz is volt. Amikor az ajtó kinyílt, egy csoport férfit láttam a nappaliban, akik alkoholt ittak és marihuánát szívtak. A ruházatuk színéről és jellegéről megállapítottam, hogy valószínűleg bandatagok voltak. Amikor elkezdtem nekik beszélni a könyvekről, az első gondolatom azt volt, hogy felkiáltanak: „Nem érdekel!", és becsapják az ajtót az orrom előtt.

De nem ez történt… Sikerült mind a négy vagy öt könyvről beszélnem, melyek a kezemben voltak, és a férfiak türelmesen végighallgattak. Amikor befejeztem, az egyik így szólt: „várj egy percet", és egy 20 dolláros bankjeggyel tért vissza. „Megveszem ezt" – mutatott az egyik könyvre. Amikor oda akartam neki adni a visszajárót (mert akkoriban a könyvek csak 10 dollárba kerültek), így szólt: „tartsd meg a visszajárót, folytasd, amit csinálsz, és Isten áldjon meg!"

Miközben elindultam onnan, elmélkedtem azon az értékes leckén, amit ott tanulhattam. Amikor megközelítettem a házat, előítéleteim voltak. Különösen, miután az ajtó kinyílt, erre gondoltam: „Miért is kopogtattam én ezen az ajtón? Ezek a férfiak nyilvánvalóan Istennel és az Ő Igéjével ellentétes dolgokat tesznek, tehát miért pazaroljam a saját időmet és az övéket is arra, hogy olyasmit osszak meg velük, ami nem érdekli őket?" De a Biblia sehol sem mondja, hogy ilyen előítéleteink legyenek az emberekkel szemben. Egyszerűen csak arra buzdít, hogy keressük és mentsük meg az elveszetteket *(Lukács 19:10)*. Mivel néhány fontos dolgot megtanítottak nekünk a könyvárusítással kapcsolatban, mint pl. azt, hogy elegánsan és illendően öltözködjünk, jól ismerjük az előadni kívánt szövegünket és tartsuk a szemkontaktust, így azt hiszem, ezek is befolyásolták a férfit. Talán ezt gondolta: „nekem is így kellene élnem", vagy esetleg „hadd támogassam ezt a fiatalembert, mivel jó úton jár". Hiszem azt is, hogy egy mag el lett ültetve a könyv által és hogy a férfi maga is a helyes útra akart térni.

„Isten nyomatékosan megparancsolta, hogy legyünk figyelmesek az idegenekkel és kitaszítottakkal, az erkölcsileg gyenge, szegény lelkekkel. Sokan, akiket látszólag egyáltalán nem érdekel a vallás, szívük mélyén nyugalomra és békére vágynak. Habár mélyre süllyedtek a bűnben, mégis lehetséges megmenteni őket…

Mondjátok meg a szegény, elcsüggedt tévelygőknek, hogy ne essenek kétségbe! Igaz, hogy vétkeztek, és nem törekedtek helyes jellemre, de Isten örül, ha meggyógyíthatja, ha megmentheti őket. Szívesen vesz kézbe látszólag remény-

Erre gondoltam: „Miért pazaroljam a saját időmet és az övéket is arra, hogy olyasmit osszak meg velük, ami nem érdekli őket?" De a Biblia sehol sem mondja, hogy ilyen előítéleteink legyenek az emberekkel szemben. Egyszerűen csak arra buzdít, hogy keressük és mentsük meg az elveszetteket."

telen anyagot is – olyan embert, aki Sátánnak szolgált –, és kegyelme által átformálja. Örömmel menti meg a haragtól, amely az engedetleneket sújtja. Mondjátok meg neki, hogy minden lélek számára van gyógyulás és megtisztulás! Neki is van helye az Úr asztalánál. Az Úr reá is vár. Őt is ott akarja köszönteni." – *Krisztus Példázatai, 156-157.* Milyen gyönyörű bátorítás ez, miközben elkezdjük ezt a munkát! Isten téged és engem is fel szeretne használni az evangélium terjesztésében, hogy a saját képmására állíthassa helyre az olyan embereket, mint a fenti történetben szereplő férfi. Arra vár, hogy helyet adhasson nekik az asztalánál, amit válaszolnak a hívásra.

TOVÁBBI TAPASZTALATOK A „MELLÉKUTAKON" VAGY „ÖSVÉNYEKEN"

Egy másik különleges történet az „ösvényen" lévő drága lélekkel kapcsolatban akkor történt, amikor egy könyvárusító programot vezettem Washington államban. Volt egy fiatal testvérnő, akit Daisy-nek hívtak (engedélyt kaptam, hogy megosszam a keresztnevét). Nagyon izgatott volt, hogy megtanulja és megtapasztalja a könyvárusítást, mivel ez volt az első alkalom, amikor ilyenben vett részt. Vágyott arra, hogy elérje a lelkeket, és mivel a könyvárusok megtarthatták a keresetük egy részét, nagyon várta azt is, hogy egy kis pénzt keressen, mert szeretett volna misszióiskolába menni.

Egyik nap, amikor mindannyian kint voltunk könyvet árulni, meglepődve láttam, hogy Daisy rendkívül izgatott és fellelkesült. (Ő általában meglehetősen csendes és nyugodt volt.) Kiderült, hogy egy csodálatos tapasztalatot szerzett egy hölggyel, aki éppen azelőtt vásárolt tőle néhány könyvet, és egy papírzacskónyi pénzt adott neki érte. Összesen kb. 350 dollárnyi összeg volt a zacskóban, különböző címletekben. A többi könyvárus ámulva kérdezősködött a hölgy felől. Vajon gazdag?

„Nem" – felelte Daisy. „Éppen ellenkezőleg. Nem a legjobb körülmények között él." Abban a pillanatban úgy éreztem, fel kell keresnem ezt a hölgyet, hogy megköszönjem neki a nagylelkű adományt, amit Daisy-nek adott. Szerettem volna megkérdezni tőle, hogy a helyi prédikátor felveheti-e vele a kapcsolatot és meglátogathatja-e a későbbiekben. Miután Daisy megmondta a címet, leparkoltam egy romos kinézetű ház túloldalán és az ajtó felé mentem. A verandán egy mezítlábas, ápolatlan, 12 év körüli kislány állt, és azokat a könyveket nézegette, amiket az anyja éppen azelőtt vásárolt Daisy-től.

Miközben megkértem a lányt, hogy hívja ki az anyját, az ajtó kinyílt, és egy kétes kinézetű, hírnevű és foglalkozású nő jött ki, érdeklődve, hogy ki vagyok én. Miközben megköszöntem neki a nagylelkű adományt, amelyet Daisy-nek adott, képzelhetitek, mi járt a fejemben. Miért éppen ez a nő – minden ember közül – adott ilyen nagy összegű adományt Daisy-nek, és miért érdeklődne egyáltalán a könyvek vagy a lelki dolgok iránt?

Hamarosan választ kaptam a kérdéseimre… Megkérdeztem tőle, hogy hagyhatnék-e ott még több könyvet, mivel volt több is, amiből még nem kapott, különösen, hogy bőven több pénzt adott. Azt is megkérdeztem, hogy megadná-e a telefonszámát, és beleegyezne-e, hogy a helyi prédikátor imádkozzon vele és bibliatanulmányozást tarthasson neki stb.

Azt válaszolta, hogy bibliatanulmányozáshoz nem szeretné megadni a telefonszámát, de egy dologhoz igen. Elmondta, hogy annyira lenyűgözte Daisy viselkedése és az a vágya, hogy Istent kövesse és misszióiskolába járjon, hogy egyedülálló szülőként ő is pontosan ugyanezt szeretné a lánya számára. Azt szerette volna, hogy fogadjuk be a lányát is a könyvárusító programba. Mondtam neki, hogy a lánya egy kicsit túl fiatal ehhez, de megígértem, hogy ennek ellenére bevonjuk különböző programokba és el is jövünk érte, hogy csatlakozzon hozzánk a szabadidőnkben különböző kirándulásokon.

A nő ezután azt mondta, hogy várjak, és visszament a házba, hogy még egy papírzacskót hozzon tele pénzzel (ismét kb. 350 dollárt). Nekem aznap este el kellett mennem máshová egy hétre, de később Daisy és az ott maradt programfelelősök mondták, hogy néhányszor el tudták vinni magukkal a lányt különböző kirándulásokra, és hogy az evangélium magva el lett vetve.

Ahogy visszagondolok erre a történetre, Mária Magdaléna tör-

A figyelmeztetés és az irgalom utolsó üzenetének be kell világítania az egész földet dicsőségével. El kell érnie az emberek minden osztályát: gazdagokat, szegényeket, magas és alacsony rangúakat egyaránt. „Eredj el az utakra és az ösvényekre – mondja Krisztus – és kényszeríts bejőni mindenkit, hogy megteljék az én házam.”

ténete jut eszembe Simon házában. Ez az asszony, akárcsak Mária, hajlandó volt mindent feláldozni azért, hogy elnyerhesse Isten kegyelmi országának örök kincseit a lánya számára. Zarándokutunkon, amikor az ösvények mentén lévőkkel találkozunk, mint ez a nő és férfi az előző történetben, fel kell tennünk magunknak ezt a kérdést: „Olyanok vagyunk-e, mint Simon a farizeus, tele ítélkezéssel és kárhoztatással – vagy olyanok vagyunk-e, mint Krisztus?”

„A házigazda elfordult azoktól, akik semmibe vették nagylelkűségét, és olyanokat hívott meg, akik nem bővölködtek, akiknek nem volt házuk és földjük. Meghívta a szegényeket, az éhezőket, akik értékelték ajándékait. ’A vámszedők és a parázna nők’ – mondta Krisztus – ’megelőznek titeket az Isten országában’ *(Máté 21:31)*. Senki sem süllyedt olyan mélyre, és senki sem olyan nyomorult, ha az emberek el is taszítják maguktól, és elfordulnak tőle, hogy Isten ne méltatná figyelmére és szeretetére. Krisztus nagyon szeretné, ha a gondterhelt, elfáradt, megsanyargatott ember hozzá fordulna. Szeretné adni neki azt a fényt, örömet és békét, amelyet sehol máshol nem találhat. A legbűnösebbet is mélységesen szánja és szereti.” – *Krisztus Példázatai, 151.*

BEFEJEZÉS

Kedves testvérek, testvérnők és fiatalok! Válaszoltok-e a meghívásra, hogy keressétek és mentsétek meg az elveszetteket?

Az evangéliumi meghívás az egész világnak szól – „minden nemzetségnek és ágazatnak és nyelvnek és népnek” *(Jelenések 14:6)*. A figyelmeztetés és az irgalom utolsó üzenetének be kell világítania az egész földet dicsőségével. El kell érnie az emberek minden osztályát: gazdagokat, szegényeket, magas és alacsony rangúakat egyaránt. „Eredj el az utakra és az ösvényekre – mondja Krisztus – és kényszeríts bejőni mindenkit, hogy megteljék az én házam” *(Lukács 14:23)*. Az az egyik legjobb módja, hogy eleget tegyünk ezen felhívásnak, ha elküldjük gyermekeinket, unokáinkat, unokaöccseinket és unokahúgainkat könyvárusító programokra és misszióiskolákba, ahol felkészülhetnek arra és megtanulhatják, hogyan terjesszék az evangéliumot bátran és szeretettel. Te is áldásban részesülhetsz, és teljesítheted küldetésedet azáltal, hogy kapcsolatokat építesz a környezetedben élőkkel, legyenek azok gazdag, magasan képzett emberek, küzdelmek közt élő szomszédok vagy bárki más, aki távol van a hittől. Bemutathatod Krisztus szeretetét kedves cselekedetekkel, gyakorlati segítséggel, reményt adó szavakkal vagy egyszerűen csak azzal, hogy együttérzéssel hallgatod meg őket. Oszd meg az olyan forrásokat, mint az élelem, ruházat vagy lelki táplálék, irodalom azokkal, akiket a társadalom elfelejt vagy elutasít, és vond be a tanult és befolyásos embereket is az örök igazságokról szóló komoly beszélgetésekbe. Azzal, hogy mindenkivel kapcsolatba kerülünk, mint ahogy Krisztus is tette, megnyerhetjük a bizalmukat és meghívhatjuk őket a Nagy Vacsorára.

Használjon fel az Úr mindannyiunkat mind szervezett programokban való részvétel, mind személyes tanúságtétel által, hogy teljesítsük a nagy missziós küldetést *(lásd Máté 28:19-20)*, és a világ világosságai lehessünk, miközben elvisszük a meghívást másoknak is a Nagy Vacsorára. Ámen!

„A TE HITED MEGTARTOTT TÉGED”

Írta: Ricardo Gaiye – Angola

„’Ha csak ruháját illetem is, meggyógyulok’ *(Máté 9:21)*. Egy szegény asszony mondta ezt, akinek tizenkét éve tartó betegsége terhessé tette az életét. Minden vagyonát orvosokra és gyógyszerekre költötte, de hasztalan. Gyógyíthatatlannak nyilvánították. Amikor hallott a nagy Orvosról, reménye újjáéledt. Úgy gondolkodott, hogy ha csak közelébe férkőzhet, és beszélhet vele, meggyógyul.

Krisztus útban volt Jairus, a zsidó rabbi háza felé. Jairus esdve kérte, hogy jöjjön el hozzá, és gyógyítsa meg a leányát. A megtört szívű apa könyörgése: ’Az én leánykám halálán van; jer, vesd reá kezedet, hogy meggyógyuljon’ *(Márk 5:23)*, megindította Krisztus szerető, megértő szívét. Azonnal útnak indult a főemberrel.

Csak lassan haladtak, mert a tömeg minden oldalról szorongatta Krisztust. A Megváltó áttörte magát a tömegen, és megközelítette azt a helyet, ahol a szerencsétlen asszony állt. Mindeddig hiába próbált újra és újra Jézus közelébe férkőzni. Most itt volt az alkalom, de nem tudta, hogyan szólítsa meg. Nem akarta feltartóztatni a lassan haladó Jézust. De úgy hallotta, hogy ha megérintik ruháját, gyógyító erő árad belőle. Attól való féltében, hogy elszalasztja a gyógyulás egyetlen alkalmát, előretolakodott, ezt mondva magában: ’Ha csak ruháját illetem is, meggyógyulok.’

Krisztus ismerte az asszony minden gondolatát, és arra ment, ahol az asszony állt. Tudott nagy ínségéről, és alkalmat adott neki hite gyakorlására.

Az asszony az előtte elhaladó Jézus felé nyúlt, és pusztán ruhája szegélyét sikerült megérintenie. Abban a pillanatban tudta, hogy meggyógyult. Erre az egy érintésre összpontosította egész hitét. Fájdalma és elesettsége azon nyomban megszűnt. Megborzongott, mintha elektromos áram hullámzott volna át egész lényén. Teljesen egészségesnek érezte magát. ’Megérzé testében, hogy kigyógyult bajából’ *(Márk 5:29)*.

A hálás asszony köszönetet akart mondani a csodálatos Gyógyítónak, aki ebben az egyetlen érintésben többet adott neki, mint az orvosok tizenkét hosszú év alatt. De nem mert megszólalni. Szívében hálával megpróbált elhúzódni a tömegtől. Egyszer csak Jézus megállt, és körülnézve megkérdezte: ’Ki az, aki engem illete?’

Péter meglepetten nézett Jézusra, és így válaszolt: ’Mester, a sokaság nyom és szorongat téged, és azt mondod: Ki az, aki engem illete?’ *(Lukács 8:45)*.

’Illete engem valaki’ – mondta Jézus –, ’mert én észrevettem, hogy erő származék ki tőlem’ *(46. vers)*. Különbséget tudott tenni a hit érintése és a vigyázatlan tömeg véletlen érintése között. Valaki határozott céllal érintette meg, és választ kapott.

Krisztus nem a saját tájékoztatása végett tette fel a kérdést. Tanítást akart adni a népnek, tanítványainak és az asszonynak. Reményt kívánt ébreszteni a megpróbált asszony-

ban. Tudatosítani akarta benne, hogy a hit volt az, ami gyógyító erőt hozott." – *A Nagy Orvos Lábnyomán, 35-36.*

TAPASZTALATAIM A BETEGÁGY MELLETT

1996-ban rendkívül beteg voltam, alig maradtam életben. Hajlandó voltam bármelyik állami vagy magánkórházba elmenni, csak hogy segítsenek rajtam, még annak ellenére is, hogy ott a hagyományos orvosi gyakorlatra támaszkodnak, ami gyakran spiritiszta dolgokon alapul. Gondviselésszerűen egy olyan egészségügyi intézménybe kerültem, ahol a fizikai és lelki gyógyulásra egyaránt nagy figyelmet fordítottak. Több mint egy évet töltöttem el ott.

Ebben az intézményben a gyógyulás felé vezető út más volt, mint amire számítottam. Az első néhány hónapban a nyers ételek fogyasztása, Isten Igéjének tanulmányozása és előadások hallgatása volt az előírás. Majdnem fél évvel később, csak miután a személyzet először a lelki gyógyulásomra összpontosított, jött el a fizikai gyógyítás ideje, amely megoldotta azt a két fő problémát, ami eredetileg ebbe az intézménybe vezetett.

Ugyanabban az időben ott volt egy fiatal páciens is, akit a nagymamája kísért el a kórházba. A fiatal nő egészségi állapota szörnyű volt. Kritikus állapotban volt, mozgásképtelenül, nem tudta ellátni magát, és állandó felügyeletre szorult. Élete utolsó napjaiban ágyhoz kötött lett, és rendkívül súlyos egészségügyi problémákkal küzdött.

A nagymamája, aki komoly imádságos lelkületű asszony volt, az unokája vállára borulva sírt. A fiatal nő minden bizonnyal minden nagyobb kórházban járt már eddig, minden elérhető gyógyszert beszedett, de mégsem javult az állapota. Végső megoldásként a nagymama most határozottan javasolta neki, hogy vallja meg bűneit Istennek, kétségbeesetten hivatkozva a bibliai példabeszédre, miszerint „az ok nélkül való átok nem száll az emberre." *(Példabeszédek 26:2. ur.)*

„Sátán a betegség szerzője. Az ő hatalma és rombolása ellen visel hadat az orvos. Az elme betegségei szedik áldozataikat mindenfelé, a betegségek kilenctizedének ez a gyökere. Talán rendezetlen családi ügy emészti a szívet, gyengíti az életerőt, akár az üszkösödés. **Néha bűntudat ássa alá a szervezet egészségét,** kizökkentve egyensúlyából a gondolkodást." – *Bizonyságtételek, 5. kötet, 324-325.*

Az odaadó nagymama őszinte könyörgése nyilvánvalóan szíven ütötte a fiatal nőt. Hirtelen, mindenki legnagyobb döbbenetére a beteg nyíltan beismerte rendkívül égbekiáltó szokását, amit egész életében gyakorolt, hogy kihívóan dacolt Istennel. Eddigi viselkedésének következtében úgy érezte, hogy egy nagy átok alatt szenved, ami végül ebben a fizikai betegségben nyilvánult meg. Egy ideig remélte, hogy gyógyszerek szedésével meggyógyul, de az állapota csak egyre roszszabb lett.

A fiatal nő most úgy érezte, hogy szembe kell néznie az igazsággal a lelkét régóta gyötrő gonoszsággal kapcsolatban, és el kell ismernie, hogy nagy szüksége van Krisztusra, a bűnösök egyetlen Megmentőjére. Ebben a pillanatban azok, akik hallották tragikus történetét, buzgón imádkoztak érte.

A következő tanulságot vonhatjuk le ebből a tapasztalatból:

„Az orvosnak emberi bölcsességnél és erőnél többre van szüksége, hogy tudja, miként gyógyítsa az elme és a lélek betegségeinek bonyolult eseteit. Ha járatlan az isteni kegyelem dolgaiban, akkor nem tud segíteni az elesetteken, csak súlyosbítja helyzetüket. De ha szilárdan ragaszkodik Istenhez, akkor segíthet a beteges, zavart elmén. Krisztushoz irányíthatja betegeit, megtaníthatja nekik, hogy forduljanak minden gondjukkal és bonyodalmaikkal ahhoz, aki fáradhatatlanul hordozza terheiket.

A bűn és a betegség között Isten által meghatározott összefüggés van. Az orvos ezt hamarosan észre is veszi. Lehet, hogy elhanyagolja, lehet, hogy más köti le a figyelmét, ezért nem ügyel rá azonnal. De ha jó megfigyelő és becsületes ember, akkor kénytelen felismerni, hogy bűn és betegség között ok-okozati összefüggés áll fenn. A hívő orvosnak ezt meg kell látnia, és ennek megfelelően kell cselekednie. Amikor megnyerte a betegek bizalmát, mert enyhíti szenvedésüket és visszahozza őket a sír széléről, akkor megtaníthatja nekik, hogy betegségük a bűn következménye, és hogy a legyőzött ellenség az, aki arra törekszik, hogy őket egészség- és lélekromboló szokásokra csábítsa. Megértetheti velük, hogy szükségük van az önmegtagadásra, az élet és egészség törvényei iránti engedelmességre. Különösen a fiatalok gondolkodásában ültetheti el a helyes elveket. Isten olyan szeretettel szereti teremtményeit, amely egyszerre gyengéd és határozott. Megalkotta a természet törvényeit, amelyek azonban nem önkényes korlátozások. Minden tilalom, legyen akár testi, akár erkölcsi törvény, közvetlen vagy közvetett ígéretet foglal magában." – *Bizonyságtételek, 5. kötet, 325.*

Miután a kórházban lévő fiatal nő megvallotta bűneit Istennek, tökéletes béke látszott az arcán. Mindannyian felismertük, hogy ez a béke nem belőle fakadt. Mennyei békesség volt ez, amelyet egyedül csak Jézus Krisztusban találhatunk meg.

Egy idő után súlyos fizikai tünetei enyhülni kezdtek, de addigra már így szólt: „Most már pihenésre van szükségem. Pihenni szeretnék." Az összes szenvedését egyszerűen a lázadó életmódja következményének tekintette, de most mégis felismerte a Mindenható szépségét és örök bölcsességét, Akinek szerető gondoskodásában most megnyugodott. Nem telt el sok idő, és elhunyt – békésen, az Ő gyengéd irgalmában.

KRISZTUS TERVE AZ EGÉSZSÉG MEGŐRZÉSE ÉRDEKÉBEN

Krisztus alig várja, hogy reményt ébresszen a szenvedőkben, és megmutassa, hogy a Benne való hit gyógyulást és helyreállítást hoz a léleknek és a testnek egyaránt.

Az egész földön emberek milliói szorulnak segítségre, a legegyszerűbb

Igazán egyedülálló kiváltságnak örvendünk, hogy rendelkezésünkre állnak a Prófétaság Lelkének tanításai. Ezekben az Úr világosan elénk tárja, hogyan étkezzünk, öltözködjünk, milyen kapcsolatokat ápoljunk és hogyan vezessük üzleti ügyeinket. A legjobb érzelmi és lelki támogatást tartalmazzák.

esetektől kezdve a legbonyolultabbakig. Mi a legnagyobb probléma? A zsoltáríró beismeri állapotát: „Nincs épség testemben a te haragodtól; nincs békesség csontjaimban vétkeim miatt” *(Zsoltárok 38:3)*.

A legtöbb ember tisztában van azzal, hogy nagyon fontos az egészséges, gyümölcsökön és zöldségeken alapuló étrend követése, a tiszta víz fogyasztása, a mozgás, a pihenés, a napfény, a minél több ideig friss levegőn való tartózkodás stb. Mégis talán a legfontosabb a mentális és lelki egészség, amit mindannyian hajlamosak vagyunk elhanyagolni.

Sokan vannak, akik szigorú étrendet követnek, módszeresen válogatják meg ételeiket és sok esetben táplálékkiegészítőket is szednek. Mások reggel szigorúan korán kelnek, hogy testmozgást végezzenek, és sokan még lefekvés előtt is mozognak. Mindazonáltal a büszkeségből, hiúságból, szenvedélyekből, közönyből és mások megvetéséből táplálkoznak, elhanyagolva a világon a legjobb testmozgást: a missziómunkát. Ez arra ösztönöz minket, hogy gyorsan járjunk, sőt szaladjunk, hogy elvigyük az embereknek az evangéliumot.

Aztán ott vannak azok, akik mindent megtesznek azért, hogy korán lefeküdjenek, hogy gondot viseljenek a testükről és az érzelmi jóllétükről, ami természetesen helyes dolog és egyáltalán nem rossz. Mégis mindeközben munkájuk, üzleti ügyeik vagy tanulmányaik során mindezt az intellektuális tevékenységet valójában egy önző, kapzsi ambíció motiválhatja, hogy nyereséget és örömet szerezzenek maguknak ezen a mulandó világon. Viszont nem hajlandók ugyanilyen áldozatokat hozni a misszió munka végzése érdekében, vagy a szenvedők, betegek és a katasztrófák áldozatainak megsegítésére. Az ilyen szokásokkal sok esetben gyakran szereznek maguknak visszafordíthatatlan fizikai, mentális és lelki betegségeket és rövid vagy hosszú távú fájdalmakat.

A fizikai, mentális és lelki egészség igazi forrása Isten, a szerető Atya, és Jézus, a nagy Orvos. Ha az emberi elme kapcsolatban van Krisztussal, akkor ez erőt ad az elmének, a léleknek, az idegsejteknek, a létfontosságú szerveknek, és életet ad az egész testnek. Így előzhetők meg és gyógyíthatók a betegségek.

A KESERŰSÉG GYÖKERÉNEK ELTÁVOLÍTÁSA

Könyvárusként meghívtak, hogy tartsak előadást egy nagy nemzeti bank nyomdájában. Bemutattam nekik a könyveinket, többek között a *Jézushoz vezető út* című könyvet is. Az előadás végén az osztályvezető behívott az irodájába és bemutatott egy sovány, vérszegény, hosszú hajú, beesett arcú fiatalembernek, akinek daganat volt a térdén. Emiatt sántított és csak nagyon nehezen tudott mozogni. Mellkasi és hátfájdalmai is voltak.

Megkérdeztem tőle, hogy miért került ebbe az állapotba, mire ő elmesélte, hogy együtt lakott a szüleivel és három öccsével. Az édesapja súlyosan megbetegedett, majd meg is halt. Ezután az apa egyik legjobb barátja megvesztegette a hatóságokat, és meghamisította a belvárosban található házuk iratait. A bíróságon azt állította, hogy a ház az övé. A bíróság neki adott igazat és az egész családot kilakoltatták.

A szerencsétlen családnak nem volt hová mennie, és még a rokonaik sem akartak tudni róluk többé. Végül egy férfi segített rajtuk, amikor a legkevésbé sem számítottak rá, és talált nekik egy régi elhagyatott házat a piac mellett, ahol elkezdhették ínséges életüket.

Ez a frusztráló esemény dühös nehéztelést váltott ki a fiatalemberben. Három testvérének abba kellett hagynia tanulmányait az anyagi nehézségek miatt. Édesanyja pszichológiai krízisen ment át, magas vérnyomással küzdött és elvesztette látását. Ráadásként egyik testvére epilepsziás lett mindezen traumák hatására. Bár ez a fiatalember is beteg volt, de mégis ő volt az egyetlen, aki a legkisebb támogatást is nyújthatta családjának. Megromlott egészségi állapota miatt ott kellett hagynia az egyetemet és egyetlen vállalat sem akarta alkalmazni.

Aztán a bankigazgató, egy együttérző, jószívű úriember meghívta, hogy dolgozzon az irodájában – tegye rendbe a papírokat és a fiókokat, és takarítsa el a szemetet. Minden hónap végén adott egy kevés fizetést a fiatalembernek. A fiatalember elmondta nekem, hogy térdműtétre vár, talán amputálni fogják a lábát, de ez a nap soha nem fog eljönni, az anyagi források hiánya miatt. Ekkor mutattam be neki Jézus Krisztust, az Urat, aki meggyógyítja a lelket. Nagyon hálás

volt és elvette a könyvet, hogy elolvassa. Egy héttel később beszéltem neki Krisztus megbocsátásáról, és könnyes szemmel fogadta el. Aztán megkértem, hogy bocsásson meg annak az embernek, aki megszégyenítette a családját.

„Hogyan bocsáthatnék meg valakinek, aki ennyi szerencsétlenséget okozott nekem, édesanyámnak és testvéreimnek?" – kérdezte. Könyörögtem neki, hogy engedje Isten Lelkét munkálkodni a szívében és hagyja ezt a harcot az Úrra.

Egy idő után végül beleegyezett, hogy megbocsát. Hazamentem és elmondtam ezt a feleségemnek, aki akkoriban orvosnak tanult. Fogott egy vödröt, előkészített némi agyagot, több zsák száraz agyagot, káposztát és hagymát. Mindezt elvittük a fiatalember házához. A feleségem elkezdte rakni az agyagot a fiatalember térdére, és utasításokat adott neki a Prófétaság Lelkének írásai alapján, hogy tartózkodjon a káros ételektől és bőségesen fogyasszon friss, természetes, növényi alapú táplálékokat. Mindemellett gyógyszereket is vittünk az édesanyjának és az öccsének.

Igen, az Úr a természetes gyógymódokat gyógyító eszközökként használja, de a helyreállítás kulcseleme gyakran a következő dolgok felismerése:

„Az egyik legáltalánosabb és legvégzetesebb következményekkel járó bűn az engesztelhetetlen lelkület megtűrése. Hányan melengetnek szívükben ellenségeskedést és bosszúállást, aztán Isten elé borulva kérik, hogy bocsássa meg vétkeiket, amint ők is megbocsátanak az ellenük vétkezőknek. Nem fogják fel az ima igazi értelmét, mert ha megértenék, nem mernék az ajkukra venni. Mindennap, minden órában Isten megbocsátó könyörületére szorulunk, hogyan táplálhatunk hát keserűséget és rosszindulatot bűnös társaink iránt?" – *Bizonyságtételek, 5. kötet, 125-126.*

A LEGKIVÁLTSÁGOSABB A FÖLDÖN

Mi vagyunk a föld történelmének legkiváltságosabb népei. A Biblia és a Prófétaság Lelke által árasztott legnagyobb isteni fényben élhetünk. Igazán egyedülálló kiváltságnak örvendünk, hogy rendelkezésünkre állnak a Prófétaság Lelkének tanításai. Ezekben az Úr világosan elénk tárja, hogyan étkezzünk, öltözködjünk, milyen kapcsolatokat ápoljunk és hogyan vezessük üzleti ügyeinket. A legjobb érzelmi és lelki támogatást tartalmazzák. Szorgalmas munkásoknak kell lennünk, hogy ezeket a tanításokat mindenkivel megismertessük, felhívjuk figyelmüket, hogy tartózkodjanak a mesterséges, ultrafeldolgozott ételek fogyasztásától, kerüljék a világ élvezeteit és azokat a tudományos állításokat, amelyeket Isten Igéje és a Prófétaság Lelke nem támaszt alá. Mély, élő kapcsolatot kell ápolnunk Istennel, aki egyedül tudja biztosítani fizikai, lelki és érzelmi jóllétünket.

A GYÓGYULÁS IGAZI FORRÁSA

„Csodatetteiben a Megváltó kinyilatkoztatta azt a hatalmat, amely állandóan munkálkodik az emberért gyógyulása és megmaradása érdekében. Isten a természeti erők felhasználásával napról napra, óráról órára, pillanatról pillanatra azon dolgozik, hogy életben tartsa, megerősítse és helyreállítsa az embert. Ha a test bármely része megsérül, azonnal megkezdődik a gyógyulási folyamat; a természeti erők működésbe lépnek az egészség helyreállítására. De az a hatalom, amely a természeti erők felhasználásával munkálkodik, Isten hatalma. Minden életadó erő tőle van. Amikor valaki felépül betegségéből, Isten az, aki meggyógyította.

A betegség, a szenvedés és a halál az ellenséges hatalomtól származik. Sátán pusztít, Isten gyógyít.

Ma is igazak az Izraelhez intézett szavak, amiket Isten a testileg-lelkileg meggyógyult emberekről mondott: 'Én vagyok az Úr, a te gyógyítód' *(2Mózes 15:26)*.

Az alábbi szavakból kitűnik, hogy mit kíván Isten minden embernek: 'Szeretett barátom, kívánom, hogy mindenben jól legyen dolgod, és légy egészséges, amint jó dolga van a lelkednek' *(3János 2)*.

Ő az, 'aki megbocsátja minden bűnödet, meggyógyítja minden betegségedet. Aki megváltja életedet a koporsótól; kegyelemmel és irgalmassággal koronáz meg téged' *(Zsoltárok 103:3-4)*." – *A Nagy Orvos Lábnyomán, 67-68.*

Ezekben a történetekben és idézetekben egy világos igazságot látunk: a lelki gyógyulás gyakran nagy mértékben elősegítheti a fizikai gyógyulást is. A hit és a bűnbánat egyedülálló módon képes megerősíteni a testet. Az asszony, aki megérintette Jézus ruhájának szegélyét, a hite miatt gyógyult meg. Ez azt mutatja, hogy nekünk is Őhozzá kell jönnünk. Amikor így megnyitjuk bűnbeteg, megtört szívünket irgalmának befogadására, megtapasztaljuk annak valóságát, hogy „ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól" *(1János 1:9)*. „Lelkemet megvidámítja, az igazság ösvényein vezet engem az ő nevéért" *(Zsoltárok 23:3)*.

Mi tarthat vissza attól, hogy élvezd Isten nagyszerű békéjét, melyet felajánl neked? Megvizsgáltad-e a szívedet, hogy észrevedd, van-e benne olyan bűn, amit még nem ismertél be, vagy olyan teher, amit még mindig hordozol? Talán a büszkeség tart vissza attól, hogy teljes mértékben megtapasztald az Ő kegyelmét. Gondolkozz el ezen: mit kell elengedned, hogy meggyógyulj? Milyen rejtett küzdelem akadályozhat meg abban, hogy békére lelj? Isten látja mindezt, és gyógyító kegyelme mindenki számára elérhető, aki alázatosan közeledik Hozzá.

Jöjj Krisztushoz, aki mind a lelket, mind a testet meggyógyítja! Valld meg bűneidet, engedd el a gyógyulásodat akadályozó dolgokat. Bízz az Ő határtalan erejében, akkor békére lelsz és teljesen felépülsz. Ő megígérte: „én vagyok az Úr, a te gyógyítód" *(2Mózes 15:26)*, és szavai soha nem tévednek. Keresd először a lelki gyógyulást Általa, aki magára vette fájdalmunkat és bánatunkat, és minden más is a helyére kerül majd az Ő akarata szerint. Ámen!

SZOLGÁLATRA SZÜLETVE ÉS NEVELVE

Írta: Cristian Paulescu – Románia

MIÉRT PONT 100 ÉV?

„Az egyház Isten elrendelt eszköze, emberek megmentésére. Szolgálatra hívta el és azzal bízta meg, hogy hirdesse az evangéliumot a világnak. Isten terve már kezdettől fogva az volt, hogy egyháza az Ő tökéletességét és erejét tükrözze a világ előtt. A gyülekezet tagjait Isten a sötétségből hívta ki csodálatos világosságára, hogy hirdessék nagy dicsőségét.” – *Az Apostolok Története, 7.*

Mennybemenetele előtti utolsó örökségként a mi Urunk Jézus Krisztus megbízatást adott népének. Ezzel a hatalmas küldetéssel alakult meg az egyház ebben a bűnös világban, hogy a lelkek megmentéséért munkálkodjon. Az egyház feladata, hogy minden emberrel megossza az örökkévaló evangéliumot. Isten időt, képességeket és erőforrásokat bízott rá, hogy ezt a legfőbb célt meg tudja valósítani.

Krisztus egyházának tagjaiként világunk szörnyű állapotát látva fel kell tennünk magunknak a következő komoly kérdéseket: „Nincs-e még sok tennivalónk Krisztusért? Nincs-e nagy felelősségünk, amelyet esetleg valahogy figyelmen kívül hagytunk? Nem kötöttünk-e Jézussal olyan szövetséget, amelyet még nem teljesítettünk?”

Kifogásokat keresünk, de a probléma nem a kommunizmus, nem a katolicizmus, nem a liberalizmus, nem is a modernizmus. A probléma a szunnyadó kereszténység! Valóban számít az örökkévalóság számára, amit teszek? Valóban előmozdítja Krisztus ügyét? Ha nem, akkor bármit is teszünk, **semmit nem ér**. Valaki egyszer azt mondta, hogy Istennek nem az a szándéka, hogy az egyház hűtőszekrény legyen, ahol a kegyességet meg kell őrizni a romlástól, hanem inkább legyen inkubátor, ami életet ad az újonnan megtérteknek.

AZ OTTHON – AZ ELSŐ MISSZIÓISKOLA

„Egyetlen helyesen irányított és jól fegyelmezett család többet mond a kereszténység érdekében minden elmondható prédikációnál. Az ilyen család azt igazolja, hogy a szülők eredményesen követték Krisztus irányítását és **gyermekeik szolgálnak a gyülekezetben.** Befolyásuk növekszik, mert amint továbbadnak, ismét továbbadni valót nyernek. **Az apák és anyák segítőket találnak gyermekeikben, akik továbbadják másoknak az otthon kapott nevelést. A mulandó életből az örökkévalóság felé segítik a szomszédokat.**” – *Boldog Otthon, 31-32.*

„Az Úr azt szeretné látni, hogy a hívő otthonokból nagyszámú fiatalság gyűlik össze, akik a családjaikban kapott jó befolyás hatására szívüket Istennek adják át és életükkel a lehető legnagyobb szolgálatot nyújtják.” – *Counsels to Parents, Teachers and Students, 131.*

A SZÜLŐK FELELŐSSÉGE

Az apostol így szól: „Nincs annál nagyobb örömem, mintha hallom, hogy az én gyermekeim az igazságban járnak” *(3János 1:4)*.

Isten megáldott minket kisgyermekekkel. Miért kaptuk őket? Hogy Neki neveljük. Mi a felelősségünk? A Biblia elmondja nekünk: „Tanítsd a gyermeket az ő útjának módja szerint; még mikor megvénhedik is, el nem távozik attól” *(Példabeszédek 22:6)*.

„A gyermekek nevelése és irányítása a legnemesebb missziómunka, amelyet egy ember magára vállalhat…

Missziós lelkületre van szükségünk otthonainkban, hogy az élet Igéjét családunk tagjai elé tárjuk, és arra vezessük őket, hogy Isten országába, a mennyei otthonba vágyakozzanak.” – *Gyermeknevelés, 333.*

Csodálatos, amikor a szülők elhozzák kicsinyeiket, hogy áldásban részesüljenek és Istennek ajánlják fel őket, de ez nem elegendő. A következő lépés létfontosságú ahhoz, hogy továbbra is elnyerhessük ezt az áldást: a gyermek nevelése azzal a kifejezett céllal, hogy Krisztusnak szolgáljon országának előmozdítása érdekében.

Minden gyermek arra hivatott, hogy eszközzé váljon mások üdvösségében. Két lehetséges irány van, melyben a gyermekek szolgálhatnak: „A gyermekeket lehet a bűn, és lehet az igaz tettek szolgálatára is nevelni.” – *Counsels to Parents, Teachers and Students, 108.*

A SZOLGÁLAT MEGTANULÁSA

„Nyújts valamit szabad óráidból gyermekeidnek, társulj velük munkájukban és játékukban, nyerd meg bizalmukat! Ápold a velük való barátságot.” – *Boldog Otthon, 163.*

Lehet, hogy mindenáron tanácsokat osztogatsz, és minden percben rádióként sugározva adsz útbaigazításokat. De ahelyett, hogy csak iránymutatásokat adnál gyermekeidnek, inkább add nekik a szívedet. Tanítsd őket apránként, csak keveset beszélve.

„Minden anya szakítson időt arra, hogy megadja gyermekeinek a kis kedveskedést, amely oly lényeges csecsemőkorukban és gyermekkorukban. Így az édesanya összekapcsolhatná gyermekei szívét és boldogságát az övével. Az anya gyermekei számára az, ami Isten a mi számunkra.” – *Boldog Otthon, 168.*

Hogyan tanítsuk meg gyermekeinket a szolgálatra? A feléjük sugárzott szeretet által. Kedves Szülők! Egy gyönyörűen rendezett élet azt jelenti, hogy szeretettel adjuk át magunkat gyermekeinknek és házastársunknak, segítő kezet nyújtunk az időseknek, figyelmesen meghallgatjuk az elesett ember fájdalmát, és jelenlétünket mindenkinek felajánljuk, akinek a segítségünkre van szüksége.

A jelen idő azért adatott nekünk, hogy meghaljunk önmagunk számára és megtapasztaljuk a Krisztusban való feltámadást.

„És azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, ezután ne magoknak éljenek, hanem annak, aki érettök meghalt és feltámasztatott” *(2Korinthus 5:15. ur.)*.

Csak egyetlen kulcs van a hatékonysághoz és gyümölcsteréshez. Jézus elmagyarázza: ahhoz, hogy a búzaszem termést hozhasson, el kell halnia. Pál apostol pedig így szól: **„Krisztussal együtt megfeszíttettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus”** *(Galata 2:20)*. Mi lesz az eredménye, ha Krisztus él bennünk? Az Ő életét fogjuk élni. Milyen volt az Ő élete, amikor a földön járt? Egész élete egyszerűen a szolgálat élete volt, szeretettel telve.

A PÉLDAADÁS EREJE

„Amiket tanultatok is, el is fogadtatok, hallottatok is, **láttatok is éntőlem,** azokat cselekedjétek” *(Filippi 4:9)*.

„Aki szent akar lenni a mennyben, előbb szentnek kell lennie a maga családjában. Ha az apák és anyák igaz keresztények a családban, akkor a gyülekezet hasznos tagjaivá válnak; képesek lesznek a gyülekezet és a társadalom dolgait ugyanúgy vezetni, mint családjukét. **Szülők, vallásotok ne csupán hitvallás legyen, hanem valóság… Ha a családodban nem tanúsítasz szelídséget, kedvességet és udvariasságot, hiábavaló a vallásosságod.** Ha több lenne az őszinte otthoni vallásosság, akkor több erő mutatkozna meg a gyülekezetben is.” – *Boldog Otthon, 269-271.*

„A keresztény otthon gyakorlati tanítás kell, hogy legyen, mely bemutatja az élet igaz elveinek kiválóságát. Az effajta példa jóra való erő lesz a világban… **Amikor az ifjak ilyen otthonból kerülnek ki, továbbadják az otthon tanultakat.”** – *Boldog Otthon, 31.*

Azt szeretnénk, hogy gyermekeink példaadóan éljenek, és ez rendben is van. Ez nemes cél. A tegnapi életmódunk határozza meg a mai állapotunkat, mert amit tegnap vetettünk, ma learatjuk. Fontos, hogy az apák a család, az otthon papjai legyenek. Szükséges, hogy az anyák Istennek neveljék gyermekeiket. A gyermekeket meg kell érintenie az isteni erőnek. A kulcsszavunk ne a „holnap”, hanem a „most vagy soha” legyen.

NE LEGYENEK TÉTLEN HENYÉLŐK

„A gyermekeket már kiskorukban meg kell tanítani, hogy hasznosak legyenek, segítsenek magukon és másokon.” – *Boldog Otthon, 241.*

„A szülők tanítsák meg gyermekeiknek, hogy a restség bűn.

Semmi sem vezet biztosabban a rosszra, mintha minden terhet leveszünk gyermekeinkről, átadjuk őket a kényelmes, céltalan életnek, a semmittevésnek, hogy elfoglalják magukat azzal, ami nekik tetszik.” – *Boldog Otthon, 242.*

„A hit háztartásában nincsenek henyélők. A család minden tagjának megvan a maga kiszabott feladata, az Úr szőlőjének valamelyik darabja, ahol munkálkodjék.” – *Bizonyságtételek, 4. kötet, 454.*

Milyen hatása van annak, ahogyan tanítjuk gyermekeinket? Elevenné válnak, vagy csak elhervadnak? Ha csak magadra gondolsz, gőgössé és nagyképűvé válsz. Így fognak felnőni azok a gyermekek, akik ezt a hozzáállást táplálják. Az eredmény egy eltörpült, unott generáció lesz, akik nem tesznek semmit Istenért. Istennek és egyházának nincs szüksége olyan szülőkre és gyermekekre, akik a földbe temetik talentumaikat. Aktív munkásokra van szüksége, nem szemlélődőkre.

„A mennyben állandó munka folyik. Ott nincs tétlen lény. Jézus Krisztus így szólt: ’Az én Atyám mindezideig munkálkodik, és én is munkálkodom.’ ” – *Boldog Otthon, 244.*

GYÚJTÓLÁNGOK

„Egyetlen – bármily kicsiny – lámpa, ha állandóan világít, eszköz lehet sok lámpa meggyújtására.” – *Boldog Otthon, 32.*

Természeténél fogva a tűz tüzet gyújt. Ha bármilyen gyúlékony anyag veszi körül, akkor csak egy szikra kell ahhoz, hogy tűz keletkezzen. Egyetlen gyertyáról is tízezer gyulladhat meg. Keresztelő János kijelentette, hogy Aki utána jön, Szentlélekkel és tűzzel keresztel majd. Ez napjaink legnagyobb szükséglete, egy tűzzel megkeresztelt egyház. Ez az, amitől az ördög és országa retteg, egy olyan egyház, amelyet az isteni szeretet lángja gyújtott meg. Ki tudna ellenállni ennek? Az Isten iránti szeretet olyan lesz, mint egy erőteljes áramfejlesztő, amely arra ösztönöz majd titeket, hogy nagy dolgokat tegyetek Istenért. Kedves Fiatalok és kedves Szülők! Most nem a Szentlélek elfojtásának és az isteni erő korlátozásának van az ideje, hanem a hit általi előrehaladásnak!

„Minden igaz tanítvány misszionáriusként születik Isten országába. Aki az élet vizéből iszik, az élet kútfejévé válik.” – *Jézus Élete, 154.*

„Isten szerény körülmények között élő férfiakat ihlet majd, hogy hirdessék a jelen igazság üzenetét. Sok ilyen embert látunk majd sürgölődni mindenfelé, akiket Isten Lelke késztet eljuttatni a világosságot a sötétben élőkhöz. Az igazság mintha tűz lenne

csontjaikban, megtölti őket égő kívánsággal felvilágosítani a sötétségben élőket. A tanulatlanok közül is sokan fogják hirdetni Isten Igéjét. Isten Lelke gyermekeket késztet majd, hogy hirdessék a menny üzenetét. Isten kitölti Lelkét azokra, akik engednek serkentéseinek. Lerázzák a gúzsba kötő szabályokat és óvatosságot, és csatlakoznak az Úr seregeihez." – *Bizonyságtételek, 7. kötet, 26.*

Hogyan fejlődhet ki bennem az az ajándék, amelyre a legnagyobb szüksége van a világnak?

„Az ifjúságot meg kell tanítanunk arra, hogy az élet komoly munkát, felelősséget és gondoskodást jelent. A gyakorlati életre való felkészülésre kell nevelni őket, mert olyan férfiakra és nőkre van szükségünk, akik meg tudnak küzdeni a váratlan nehézségekkel. Meg kell tanítani őket arra, hogy a rendszeres, jól beosztott munka fegyelmező hatására szükség van nemcsak az élet viszontagságai ellen, hanem a minden irányú fejlődés segédeszközeként is." – *Előtted az Élet, 215.*

SZÜKSÉG VAN:

1. Istenfélő fiatalokra. A fiatalokat meg kell tanítani arra, hogyan szeressék Krisztust és országát, hogyan szenteljék magukat teljes szívvel az Ő szolgálatára, hogyan legyenek készek az önmegtagadásra, önfeláldozásra, és bármilyen munkára, amelyre elhívja őket. Szükséges, hogy hatékonyan dolgozzunk Krisztusért bárhol – otthon vagy az otthontól távol, a társadalom felsőbb vagy alsóbb osztályaiban. Krisztusnak nem az a terve, hogy a fiatalok középszerű életet éljenek.

2. Nagy tudású, képzett fiatalokra. Vajon a fiatal keresztények megelégednek-e csupán középszerűséggel a Megváltó országáért végzett szolgálatukban, miközben a világiak a tevékenységeikben és foglalkozásaikban a kiválóságra törekszenek? Óvakodjatok attól, hogy megszakítsátok az isteni segítségtől való függőségeteket, és azt higgyétek, hogy a szív buzgalma ellensúlyozza a tudás hiányát. A parancsolat így szól: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből", és ez ugyanolyan mértékben vonatkozik a szolgálatra és a szeretetre egyaránt. Az ifjúságnak kiegyensúlyozott és művelt elmére van szükségük.

Krisztushoz hasonlónak lenni nem azt jelenti, hogy a társadalmi ranglétrán egyre feljebb kívánunk kerülni, hogy megszállottan akarunk uralkodni, vagy kényelmes életet élni, hanem hogy adakozunk.

3. Önfeláldozó fiatalokra. „Élvezni a pillanatot" nem azt jelenti, hogy valamihez ragaszkodni kell, hanem hogy valamit fel kell áldozni. „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy odaadta…" Isten Jézust ajándékként adta, tehát mi is ajándékozók lehetünk. Most minden eddiginél nagyobb szükség van Krisztus odaszentelt szolgáira.

„Minden ifjúnak és minden gyermeknek nagy munkát kell elvégeznie Isten dicsőségére és az emberiség felemelésére." – *Boldog Otthon, 238.*

A LEGNAGYOBB KIVÁLTSÁG

Kedves Fiatalok! Talán az anyagi vagy szakmai fejlődés rabszolgái vagytok, talán az órátok, telefonotok vagy más eszközeitek rabjai, a jólét, vagy egy meg nem valósult álom foglyai. Mindezek, vagy bármilyen más szolgaság eltékozolt életet jelent. Krisztushoz hasonlónak lenni nem azt jelenti, hogy a társadalmi ranglétrán egyre feljebb kívánunk kerülni, hogy megszállottan akarunk uralkodni, vagy kényelmes életet élni, hanem hogy adakozunk. Minden, ami igazán számít, az adakozáson alapul. Nem érdemes nagylelkűség nélkül élni. Az adakozás valójában azt jelenti, hogy van egy tulajdonunk, amiből adhatunk. Arra akarjátok kényszeríteni a bennetek élő Krisztust, hogy ne ajánlja fel Önmagát másokért? Ha ezt teszitek, Ő nem fog tovább bennetek élni, hanem a saját önzőségetek foglyai maradtok.

Lehet, hogy nem viszel véghez nagy dolgokat, lehet, hogy nem kapsz meghívást, hogy az egyház alkalmazottjaként dolgozz. De nincs túl kicsi és túl nagy szolgálat. Sokan meg akarják változtatni a világot, de nem akarják megtenni azokat az egyszerű dolgokat, amelyektől az egyes emberek szeretve érzik magukat. Amilyen mértékben adsz, olyan mértékben fogsz kapni is.

„Nem kiváltság-e Jézus munkatársainak lenni? Vajon nem megtisztelтetés, hogy részt vehetünk a lelkek megmentésének hatalmas, nagyszerű munkájában, betöltve a Megváltónk által ránk bízott szerepet? Senki sem adhat áldást másoknak anélkül, hogy saját maga is ne részesülne belőle. 'Aki mást felüdít, maga is üdül' *(Példabeszédek 11:25. ur.)*." – *Counsels to Health, 508.*

„Bővölködjék hitünk a jócselekedetekben, mert a hit cselekedetek nélkül halott. Minden kötelesség, melynek Jézus nevében eleget teszünk, minden áldozat hallatlanul nagy jutalmat terem. A kötelesség minden egyes tettén át Isten szól hozzánk, Ő adja áldását. Ehhez azonban elvárja, hogy teljesen adjuk át Neki egész lényünket. Gondolkodásunkat, szívünket, egész valónkat feltétlenül Neki kell adnunk, máskülönben nem érjük el az igazi keresztény mértékét." – *Bizonyságtételek, 4. kötet, 145.*

A JUTALOM

„Ti azért bátorságosok legyetek, kezeiteket le ne eresszétek, mert a ti munkátoknak jutalma van" *(2Krónika 15:7)*.

Kedves Fiatalok, kedves Szülők! Éljetek úgy mindennap, mintha az lenne az utolsó napotok. Adjátok oda ma, amit Krisztustól kaptatok. A világnak égető szüksége van az Isten szeretetének megnyilvánulására. Azt kívánom, hogy a 100 éves fennállás után a Reformmozgalom a Krisztusban való szeretet és igazság erejében ragyogjon. Buzgón imádkozom, hogy ez a mozgalom ne haljon el, hanem inkább vulkánként törjön ki, és az egész földet Isten szeretete vegye körül.

Kedves Fiatalok és kedves Szülők! Csatlakoztok-e ehhez a mozgalomhoz, hogy Isten dicsősége bevilágítsa az egész világot? Ez a mérhetetlen szeretet eléri majd az egész világot, majd áthatol az örökkévalóságon és ott is folytatódik tovább. A döntés a tiétek. Döntsetek okosan. Döntsetek úgy, hogy égni fogtok Krisztusért. Legyetek fény!

A KERESZTÉNY ÉLETRE VALÓ NEVELÉS

Írta: Olga Ortiz
Kolumbia

AZ IGAZI NEVELÉS

Kezdetben Isten a családot a társadalom középpontjává tette. Ez egy olyan hely, ahol a jellem, a szokások és az értékek kialakulhatnak. „Az Édenben megalapított nevelés rendszere a családra összpontosult.” – Előtted az Élet, 31. Az isteni terv a bukás után az emberiség állapotához lett igazítva. Az igazi nevelés az emberiség megváltásának és helyreállításának munkája, a fizikai, lelki és szellemi képességek fejlesztése Krisztus jellemének képmására. Nem korlátozódik a tudás megszerzésére, hanem arra törekszik, hogy az egyént egy életen át tartó földi szolgálatra készítse fel, majd az örökkévalóságra is. Alapja Isten Igéjében és a Szentlélek vezetésében rejlik. Krisztus, mint az Atya képviselője az összekötő kapocs Isten és az ember között. Ő a nagy Tanító, és úgy rendelkezett, hogy a férfiak és nők legyenek az Ő képviselői. A család legyen az iskola, a szülők pedig a tanítók. Ezt az alapelvet az Úr Jézus a földi élete során hűségesen betartotta.

KRISZTUS NEVELTETÉSE

„Jézus otthona lenézett hely volt, de Ő hűségesen és örömmel viselte a háztartás terheinek ráeső részét. Egykor az egeknek parancsolt, angyalok boldogan teljesítették szavát – most pedig készséges szolga, szerető, engedelmes fiú. Mesterséget tanult, és kétkezi munkát végzett Józseffel az ácsműhelyben. A közönséges munkások egyszerű ruhájában rótta a kisváros utcáit, amikor munkahelyére ment vagy jött onnan. Nem használta isteni hatalmát, hogy csökkentse terheit vagy könnyítsen nehéz munkáján.” – Jézus Élete, 51. Az otthona volt a legnagyobb iskola, ahol Mária és József alapvető szerepet töltött be nevelésében az isteni elvek által vezérelve. A kulturális és családi környezetet, amiben felnőtt, természetesség és egyszerűség jellemezte. Ez formálta jellemét és megerősítette kapcsolatát Istennel és az emberekkel.

„Krisztus idejében a zsidók nagy gondot fordítottak gyermekeik oktatására. Iskoláik a zsinagógákkal, vagyis az istentiszteleti helyekkel voltak kapcsolatban. A tanárokat rabbinak hívták, olyan férfiaknak, akikről nagy műveltséget feltételeztek.

Jézus nem járt ezekbe az iskolákba, mert ott Isten Igéje helyett az emberek elgondolásait tanították, amelyek gyakran teljesen ellentétben álltak azzal, amiket Isten a prófétái által tanított.

Maga Isten oktatta Máriát Szentlelke által, hogyan nevelje Fiát. Mária a Szentírásból tanította Jézust, és Ő megtanulta olvasni és tanulmányozni azt a saját maga részére." – *The Story of Jesus, 30.*

EGY TÉVES FELFOGÁS

Jézus neveltetésével ellentétben, melyben otthonában részesült, korának rabbinikus iskolái szem elől tévesztették a nevelés igazi lényegét. Ők a rituálékra koncentráltak, így csak üres formaság hatotta át őket. Ez olyan oktatást eredményezett, mely nem segítette elő sem az Istennel való személyes kapcsolatot, sem az igazi isteni alapelveken nyugvó jellem kifejlesztését. Nem hasonlít ez némileg ahhoz a valósághoz, amelyben ma élünk?

„Nevelési fogalmaink túl szűk határok között mozognak. Szélesebb látókörre, magasztosabb célokra van szükségünk. Az igazi nevelés több egy bizonyos iskolai végzettség megszerzésénél; több a földi életre való felkészülésnél. Egész lényünket formálja az emberi lét minden időszakával. Harmonikusan fejleszti a testi, szellemi és lelki erőket. Előkészíti a tanulót a mostani, és az eljövendő világban végzendő szolgálat örömére." – *Előtted az Élet, 9.* Sajnos e világ oktatási intézményeiben elhanyagolják a jellemet és az értékeket, amelyek oly nagyon fontosak a földi életben és a mennyországra való felkészülésben is. A múlt hibáinak feltárásával újra felfedezhetjük a mennyei nevelés igazi célját.

MIT JELENT EZ?

Az igazi nevelés Istentől származik és az a célja, hogy helyreállítsa az emberiségben az isteni képmást. Az igazi nevelés nem korlátozódik a tudományos ismeretek megszerzésére, hanem magában foglalja az ember lelki, erkölcsi és társadalmi fejlődését is. Ezért ez egy szent és nagyon komoly munka. A szent iratokban láthatjuk, hogyan tanította Isten a szülőket gyermekeik nevelésére. Ábrahámról ezt jelentette ki az Úr: „Mert tudom róla, hogy megparancsolja az ő fiainak és az ő házanépének őutána, hogy megőrizzék az Úrnak útát, igazságot és törvényt tévén, hogy beteljesítse az Úr Ábrahámon, amit szólott felőle" *(1Mózes 18:19)*. Istennel való szoros kapcsolatának köszönhetően Ábrahám az Úr útjaira tanította a családját. Ahhoz, hogy ez valósággá váljon a mi otthonainkban, nekünk is szeretettel kell odaszánnunk magunkat a lelkek Megváltójának. Meg kell tanítanunk gyermekeinket arra, hogy van egy Barátjuk az ima által, aki minden kívánságukat és bánatukat meghallgatja. A Biblia mindennapi olvasása által kell megérteniük Isten tulajdonságait, és hogy milyen együttérző szeretettel bánik velünk. Ezáltal tanulnak meg tisztelettel, szeretettel és türelmesen bánni másokkal. Megtanulják az irgalmasságot és kedvességet, mint ahogyan mennyei Atyjuk is irgalmas és kedves az emberiséggel szemben, melyet szeretettel teremtett. Az igazi nevelés megértése elvezet bennünket annak felismerésére, hogy e folyamat végső célja a jellemformálás, mivel ez az egyetlen kincs, amit magunkkal vihetünk a mennybe.

A ROSSZ DÖNTÉSEK KÖVETKEZMÉNYEI

A jellem formálása alapvető és felsőbbrendű feladat az életben. A jellem az egyetlen dolog, amit magunkkal vihetünk majd a mennybe, és ezt otthon építjük fel. „A Krisztus képmására átalakult jellem az egyetlen kincs, amelyet ebből a világból elvihetünk az elkövetkezendőbe. Azok, akik ezen a földön Krisztus iskolájába járnak, magukkal viszik a mennybe mindazt, amit Tőle tanultak. A mennyben is állandóan fejlődni fogunk. Milyen fontos tehát, hogy ebben az életben miként alakul jellemünk!" – *Krisztus Példázatai, 228.* A szülők szent feladata, hogy oktassák gyermekeiket és tanítsák meg az istenfélelemre és az engedelmességre, hogy a Szentlélek segítségével mennyei Atyjukéhoz hasonló jellemet fejlesszenek ki. Az Úr így szól: „És ez igék, amelyeket e mai napon parancsolok néked, legyenek a te szívedben. És gyakoroljad ezekben a te fiaidat, és szólj ezekről, mikor a te házadban ülsz, vagy mikor úton jársz, és mikor lefekszel, és mikor felkelsz" *(5Mózes 6:6-7)*.

Amikor a szülők elhanyagolják az Isten által adott nevelési irányelveket és félreteszik ünnepélyes kötelességüket, gyermekeiket a lelkek ellensége fogja nevelni. Éli főpap esete hívja fel erre a figyelmünket. *1Sámuel 2:12*-ben ezt olvassuk: „Éli fiai azonban Béliál fiai valának, nem ismerék az Urat." A gyermekeknek az eddigieknél is nagyobb mértékben van szükségük az éber gondoskodásra és útmutatásra, mert Sátán igyekszik átvenni az irányítást az elméjük és szívük felett, és kiűzni onnan Isten Lelkét.

„Korunk ifjúságának félelmetes állapota az egyik legerősebb jelet képezi arra, hogy az utolsó időkben élünk; de sokak romlását közvetlenül vissza lehet vezetni a szülők helytelen kormányzására. Gyökeret vert a megrovás elleni zúgolódás szelleme, ami a tekintély megvetésében termi meg gyümölcsét. Bár a szülők nem örülnek, hogy gyermekeik ilyen jellemet fejlesztenek, mégsem ismerik fel azokat a tévedéseket, amelyek azzá tették gyermekeiket, amik." – *Bizonyságtételek, 4. kötet, 199.*

A szülőknek meg kell érteniük, hogy a keresztény nevelésnek nemcsak az értelemre kell összpontosítania, hanem a jellem és az erkölcs fejlődésére, és az örök életre való előkészületre is. Nem tudják megfelelően ellátni kötelességeiket, ha nem tekintik Isten Igéjét életük mércéjének. Meg kell érteniük, hogy minden rájuk bízott drága kincs jellemét formálniuk és nevelniük kell. Meg kell ismerniük az igazi nevelés alapelveit és fel kell ismerniük, hogy a jellemfejlesztés egy örök következményekkel járó folyamat. Korunkban különösen ébereknek kell lennünk gyermekeink barátkozásaival kapcsolatban. Vajon a barátjukként választott társaik segítenek nekik visszatükrözni mennyei Atyjuk képmását, vagy inkább

arra ösztönzik őket, hogy e világ fejedelmének szolgáljanak? Az általuk nézett médiatartalom megszenteli-e őket, vagy inkább lealacsonyítja értékeiket és megrontja lelki szokásaikat? Ahhoz, hogy a keskeny úton tudjuk vezetni őket, létfontosságú a családi példaadás.

A CSALÁDI PÉLDAMUTATÁS

A keresztényi nevelés már kisgyermekkorban elkezdődik az első tanítók, a szülők példamutatása által. Ezért vagyunk arra szólítva, hogy otthonunk egy kis mennyország legyen, ahol a gyermekek a szüleik példáját követve tanulhatnak. *Galata 5:22-23*-ban a lélek gyümölcsei a következőképpen vannak bemutatva: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség és mértékletesség. Ezek olyan jellemvonások, amelyekből egy szilárd keresztényi jellem alakul ki. Salamon király emlékeztet minket: „Tanítsd a gyermeket az ő útjának módja szerint; még mikor megvénhedik is, el nem távozik attól" *(Példabeszédek 22:6)*. Pál apostol szintén buzdít, hogy Isten akarata szerint újítsuk meg elménket és jellemünket *(Róma 12:2)*. *Máté 5:48*-ban maga Jézus szólít fel arra, hogy legyünk tökéletesek, mint ahogyan mennyei Atyánk is tökéletes. Ez állandó növekedést jelent a Krisztushoz való hasonlóságban. A jellemfejlesztés egy folyamatos átalakulás, amelyhez szükséges a Szentlélek segítsége és az egyén elköteleződése. A keresztényi élet és nevelés elsődleges célja a jellemfejlesztés. „Minden Isten képmására teremtett emberi lény olyan erővel rendelkezik, amely rokon a Teremtőjével – van egyénisége és hatalma, hogy gondolkodjon és cselekedjen. Azok az emberek, akikben ez az erő kifejlődött, felelősséget viselnek, vállalkozásokat vezetnek és befolyásolják jellemünket. Az igazi nevelés feladata, hogy kifejlessze ezt az erőt, és ránevelje az ifjúságot arra, hogy önállóan gondolkodjon, ne csak más emberek gondolatait adja vissza. Ahelyett, hogy arra korlátoznák tanulmányaikat, amit emberek mondtak vagy írtak, a tanárok vezessék tanulóikat az igazság forrásához, azokra az óriási területekre, amelyek a természetben és a kinyilatkoztatásban tárulnak eléjük kutatásra! Lássák meg kötelességüket és rendeltetésüket, hogy gondolkodásuk elmélyüljön, tudásuk bővüljön! Oktatási intézményeink tanult, de gyenge jellemű emberek helyett erős egyéniségeket bocsáthatnak útjukra, akik képesek önállóan gondolkodni és cselekedni, akik nem rabjai, hanem urai a körülményeknek, akik széles látókörűek, tisztán gondolkodnak és határozott a meggyőződésük.

Az ilyen nevelés több az értelem kiművelésénél. Több a fizikai kiképzésnél. Megerősíti a jellemet annyira, hogy tulajdonosai nem áldozzák fel az igazságot és becsületességet az önző kívánságok és a világi becsvágy kedvéért. Megerősíti a lelket a gonosz ellen. Ahelyett, hogy némely szenvedélyük elhatalmasodna rajtuk és tönkretenné őket, minden indítékukat és vágyukat alárendelik az igazság nagy alapelvének. Mivel Isten jellemének tökéletességét szemlélik, azért elméjük megújul, és lelkük átalakul az Ő képmására." – *Előtted az Élet, 13-14.*

A szülőknek örömteli és egészséges környezetet kell teremteniük gyermekeiknek azáltal, hogy távol tartják őket a negatív hatásoktól, és ezekre figyelmeztetik is őket. El kell mondaniuk nekik, hogy ezek a befolyások hogyan torzíthatják a jellemüket, és végül hogyan vezetik el őket Istentől. „Többször ismétlődő cselekedetek szokássá válnak, a szokás pedig kialakítja a jellemet. Az élet apróbb kötelességeit teljesítsétek türelmesen. Mindaddig, amíg a kisebb kötelességek teljesítésénél alábecsülitek a hűség fontosságát, addig jellemetek alakulása nem kielégítő. A Mindenható szempontjából valamennyi kötelesség fontos. Az Úr mondotta: 'Aki hű a kevesen, a sokon is hű az' *(Lukács 16:10)*. Az igaz keresztények életében nem léteznek lényegtelen dolgok." – *Üzenet az Ifjúságnak, 97.*

Az átfogó jellemformálásnak a következő alapelvekre kell épülnie:

1. Istentől való függőség: naponta keressük Istent imában és a Biblia tanulmányozása által *(Filippi 4:13)*.

2. Fegyelem és önuralom: vigyáznunk kell gondolatainkra, szavainkra és cselekedeteinkre *(Példabeszédek 16:32)*.

3. Másokért való szolgálat: nemes jellem fejlesztése mások szeretete és megsegítése által *(Máté 25:40)*.

4. Isteni elveken való nevelés csecsemőkortól kezdve *(Példabeszédek 22:6; 2Timótheus 3:15)*.

5. Állhatatosság az átalakulásban: a jellemfejlesztés egy állandó folyamat, amíg a lélek nem tükrözi teljesen Jézus képmását *(2Korinthus 3:18; Tapasztalatok, Látomások, 58)*.

TANULÁS CSELEKVÉS ÁLTAL

A földi pedagógia megerősíti azt, amit az Úr erre vonatkozó tervében megalapított. A gyermekek akkor tanulnak a legkönnyebben, ha a tudást a környezetükkel összekapcsolhatják azáltal, hogy a gyakorlatban alkalmazzák a mindennapi életükben. A gyermekeknek már kiskoruktól kezdve hasznos és gyakorlatias dolgokat kell tanulniuk, amelyek elősegítik különböző készségek kialakulását. Ezek a készségek alapvető fontosságúak olyan tulajdonságok kifejlesztésében, mint a felelősségvállalás, a fegyelem, a kitartás és a türelem. Ezenkívül lehetővé teszi, hogy a tanulás értelmes és élvezetes legyen számukra, amely nemcsak a vizsgákon való megfelelésben segít nekik, hanem abban is, hogy sikeresen szembenézzenek az élet kihívásaival. Mindezen tanításokat a Szentírásra kell alapozni.

BIBLIAI OKTATÁS ÉS NEVELÉS

Isten kezdettől fogva lényeges folyamatként határozta meg a nevelést. *1Mózes 1:27*-ben olvassuk, hogy az ember Isten képére és hasonlatosságára lett teremtve. Ez azt jelenti, hogy az isteni tudásnak kell minden tanítás alapját képeznie. *Példabeszédek 9:10.* vers kijelenti, hogy „a bölcsességnek kezdete az Úrnak félelme; és a Szentnek ismerete az eszesség", kihangsúlyozva, hogy az igazi nevelés egy szilárd lelki alappal kezdődik. Ennek meg kell felelnie a következő alapelvnek: „A legmagasabb értelemben véve a nevelés munkája és a megváltás munkája egy." – *Előtted az Élet, 27.* Tehát a tanításnak lelki átalakulást kell eredményeznie.

A gyermekeknek már kiskoruktól kezdve hasznos és gyakorlatias dolgokat kell tanulniuk, amelyek elősegítik különböző készségek kialakulását. Ezek a készségek alapvető fontosságúak olyan tulajdonságok kifejlesztésében, mint a felelősségvállalás, a fegyelem, a kitartás és a türelem.

1. Krisztus-központú: Istennek kell minden tanítás középpontjában állnia *(Kolossé 2:3)*.

2. Átfogó: Magában kell foglalnia a fizikai, lelki és értelmi fejlődést is *(Lukács 2:52)*.

3. Gyakorlatias és alkalmazható: Nemcsak elméleti, hanem a mindennapi életre és a másokért való szolgálatra összpontosít *(Máté 25:40)*.

4. Jellemformáló: A nevelésnek Krisztus képmására kell alakítania a jellemet. „Az önzetlenség minden igazi nevelés alapja. Az önzetlen szolgálattal tudjuk képességeinket a legtökéletesebben kifejleszteni. Alkalmassá válunk a mennyre, mivel a mennyet szívünkbe fogadjuk.” – *Előtted az Élet, 12.*

5. A reménységre és a megváltásra összpontosító: Fel kell készítenie az embert a jelenlegi életre és az örökkévalóságra. „Életfeladatunk az örök életre való felkészülés, és ha ezt a munkát Isten terve szerint végezzük, akkor minden kísértés a fejlődésünket fogja szolgálni. Ha ellenállunk a csábításnak, akkor előrehaladunk az isteni életben. A küzdelem hevében, miközben komoly lelki harcot vívunk, láthatatlan erők állnak mellettünk, akiket a menny bízott meg, hogy segítsenek nekünk a küzdelemben. A válságban erőt, szilárdságot és kitartást kapunk, és a halandó hatalomnál nagyobb áll rendelkezésünkre.” – *Christian Education, 122.*

A keresztény nevelés nem korlátozódik az otthonra vagy az iskolára, hanem a gyülekezetet is magában foglalja, mint a lelki fejlődés alappillérét. A gyülekezet által a fiatalok útmutatást, támogatást és a hit példáit kapják, amelyek segítenek nekik növekedni az Istennel való kapcsolatukban, és megerősödni az előttük álló időkre.

A VÉGIDŐBEN

„És megépítik fiaid a régi romokat, az emberöltők alapzatait felrakod, és neveztetel romlás építőjének, ösvények megújítójának, hogy ott lakhassanak” *(Ésaiás 58:12)*. Ez a komoly felhívás magában foglalja a nevelést is:

„Az ellenfél ravasz módszereket agyalt ki, hogy beleszője terveit és elveit a nevelés rendszerébe és így egyedüli uralkodó lehessen a gyermekek és fiatalok gondolatain. Az igazi nevelő kötelessége, hogy keresztezze ezeket az ügyeskedéseket. Ünnepélyes, szent szövetség kötelez minket Isten iránt, hogy Neki, ne pedig a világnak neveljük gyermekeinket. Meg kell őket tanítanunk, hogy ne a világgal fogjanak össze, hanem Istent féljék és szeressék, és az Ő parancsait tartsák meg. Véssük elméjükbe, hogy Teremtőjük a maga képmására alkotta őket és Krisztus mintájára kell alakulniuk. Szenteljük a legkomolyabb figyelmet a nevelésre, ami a megváltás ismeretét terjeszti és Isten hasonlatosságára neveli az életet és jellemet. Isten szeretete az igazi érték, az életbe aranyfonálként beleszőtt lelki tisztaság. Ma még el sem tudjuk képzelni a magasságot, amit ilyenformán elérhetünk.

Széles alapokat kell lefektetnünk a cél elérése érdekében. Új lendületet kell bevezetnünk és helyet adnunk annak. Segítenünk kell a tanulókat, hogy mindenben, amit csak tesznek, a Biblia elveit alkalmazzák. Ami csak fonák, ami csak a helyes vonalaktól eltér, arra világosan rá kell mutatnunk és elkerülnünk azokat, hogy ne állandósítsuk a gonoszságot. Fontos, hogy minden tanító helyes elveket és tanításokat tápláljon szívében, mert ez az a fény, amit a tanulók útjára kell vetniük.” – *Bizonyságtételek, 6. kötet, 127.*

„Te pedig azokat szóljad, amik az egészséges tudományhoz illenek” *(Titus 2:1)*.

Ahhoz, hogy ezt a munkát elvégezzük, segítenünk kell egymásnak, és létre kell hoznunk olyan támogató hálózatokat, amelyekkel ez a cél megvalósítható. Jelenleg itt Kolumbiában egy olyan oktatási módszer fejlesztésén dolgozunk az Oded Oktatási Alapítványon keresztül, amely az egész embert magában foglalja. A kizárólagos cél Isten képmásának helyreállítása a gyermekekben és a fiatalokban, amely által megvalósul Istennek a nevelésre vonatkozó eredeti terve. A szülők felelősséggel tartoznak gyermekeikért, hogy élő kapcsolatot teremtsenek Istennel. Olyan élményeket kell nekik biztosítani, amelyek lehetővé teszik számukra, hogy a tanultakat összekapcsolják a való világgal. Azonban ez nemcsak a szülők feladata. A gyülekezet is alapvető támogatást nyújt e nagyszerű küldetés teljesítéséhez.

Isten arra szólít minket, hogy hit által éljünk, és ez nemcsak arról szól, hogy járunk a gyülekezetbe vagy megtartunk bizonyos szokásokat. Sokkal inkább arról, hogy engedjük Krisztusnak, hogy formálja a szívünket és jellemünket. Ennek az átalakulásnak kell visszatükröződnie a gondolkodásmódunkban és viselkedésünkben.

Küldetésünk, hogy a világ világossága legyünk, azzal kezdődik, hogy a gyermekeket, a fiatalokat és a felnőtteket az evangélium hirdetésére neveljük. Legyen az Úr bölcsessége az alapunk, adjon értelmes szívet nekünk és tanítson minket arra az útra, amelyen járnunk kell! *(Példabeszédek 1:7; Zsoltárok 32:8.)*

Nyomtatta és terjeszti:
Hetednap Adventista Reformmozgalom
Magyarországi Területe.
6760 Kistelek, Damjanich u. 20
web: www.hnarm.hu
e-mail: hanrm.hu@gmail.com; info@hnarm.hu

Nyomtatás készült:
Editura Păzitorul Adevărului
Str. Morii, Nr. 27. 505200, Făgăras - Jud. Brasov
Tel. 0268 213714, Fax 0268 214111,
www.azsmr.ro, e-mail: info@azsmr.ro
ISSN 1222-8532

AZ ÚRNAK VITÉZE

Fordulj Isten felé, hiszen közeleg e világnak vége,
Hív téged ma Jézus, az Életnek Fejedelme!
Állj mellé és kövesd Őt ez utolsó küzdelemben,
És részed lesz néked is a végső győzelemben!

Hirdesd a Tiszta Igét mint Istennek hős vitéze,
De ne légy semmiképp sem a hamisságnak hirdetője!
Mert nem olcsó ezüstön váltott meg téged az Atya,
Jézus kiontott vére volt a te életednek ára!

Becsüld meg jól ezt az érted hozott nagy áldozatot,
Hogy senkit se buktasson el a te hamisságod!
Legyen előtted szent az Úr minden megíratott szava,
Csak azt hirdesd amit leír nékünk a Szent Biblia!

A haragvók kardját pedig dobd a kútnak mélységébe,
És öltözz fel az Úr Tiszta Igéinek szépségébe!
S, hogy lehess az embereknek segítője, támasza,
Légy te is, – mint Jézus – e világnak világossága!

Szőke Pál